

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 - Sayı: 23 - 25 Kuruş

20 - Ekim - Çarşamba - 1948

Müthiş Hakikat

KONSER GEÇESİ
FREDLE KRİSSİ
HAZIRLANIYOR
LAR.

KRİSSİ NEKADAR HEYECANLISIN. SANKİ KONSERİ
SEN VERECEKMISSİN, HATTA
GILDA O KANAATTAKİ
SEN ONA HİÇ EHEMMİYET
VERMİYORMUŞSUN. GİDECEĞİNİZDEN BİLE
EMİN DEĞİL.

SERSEMLİK!
GILDANIN KAFASINDA HEP
BÖYLE HAYALLER DOLLUDUR.

HALİN O KADAR DEĞİSTİKİ ANLIYAMIYORUM.
BİR VAKİTLER ONU, HATTA BANA KARŞI
BİLE SEN MÜDAFAA EDERDİN. ŞİMDİ
İSE İTTİHAM ETMEK İSTER GİBİ BİR
HALİN VAR.

YANILIYORSUN. BU
GİBİ SÖZLERLE SENDE
BENİ LİZME
BARI.

23
25

SALON
TIKLIM TIKLIM
DOLU
MUVAFFAKİYET
ÇOK
BÜYÜK OLDU.
HALK
COŞMUŞ
MÜTEMA-
DİYEN AL-
KİŞLİYOR.
FREDLE
KRİSSİDE
BU UMUMİ
HAVANIN
TESİRİNE
KAPILMIŞLAR
MÜTEMA-
DİYEN AL-
KİŞLİYOR-
LAR.

HAKİKATEN ÇOK
GÜZEL ÇALDI. BÖYLE
BİR İNSANIN BÜ-
TÜN KABAHAATLE-
Rİ AFFEDİLİR. NE-
DEN AĞLIYORSUN
KRİSSİ?

FRED OKADAR HEYECANLANDIMKI
TARİF EDEMEM.

GILDA,
ÇİÇEKLERLE DO-
LU ODASINDA, BİR
TELGRAFLA KRİS-
SİYE DOĞRU KOŞAR.

BAK KRİSSİ
SERİ NE YAZI-
YOR OKU? AH
BENİM İÇİN
EN BÜYÜK
HEDİYE BU
OLDU.

FREDLE
KRİSSİ GILDA-
YA DOĞRU İLERLER
LER

EVET ÇOK MÜ-
KEMMELDİ.
CLEF BÜTÜN
AMERİKADA VE
HARİÇTE KON-
SERLER TER-
TİP EDECEĞİNİ
SÖYLEY-

SAYFAYI
CEVİRİNİZ

GÖRDÜNÜMÜ? SERİ VESELOFKİ: "YAKINDA GÖRMÜK VE TANIMAK SEVİNCİNE KAVUSACAĞIM İLÂHİ KIZI" DİYOR. ANLAYORMUSUN? O BANA GELECEK.

KRISSI ELLE-
Rİ TITREYE-
REK TELGRA-
FI ALIR.
GELMEKTEDİR.
GÖZLERİ-
NİN ÖNÜN-
DE BULA-
NIK HA-
YALLER
GİBİ GÖ-
RÜNEN
HARFLE-
RE BİR
GÖZ GEZ-
DİRİR. LA-
KİN GİLDA
ONLARI
EZBERE
BİLDİĞİ
İÇİN KU-
LAGININ
DİBİNDE
YÜKSEK
SESLE O-
KUR.

KRISSI GAYRİ İHTİYARİ BİR HARETLE
TELGRAFI YIRTAR.

BU ADAMI TANIMANI İSTE-
MİYORUM.

KARISININ BU HAREKETİ FRE-
Dİ ŞAŞIRTIYOR. GILDANIN GÖZ-
LERİNDE SOĞUK BİR HİDDET
OKUNUYOR.

NEDEN
KRISSI?

SEN ZATEN KAROL DOĞDUĞUN-
DAN BERİ ARTIK BENDEN NEF-
RET EDİYORSUN, ÖYLE DE-
GİLMİ?

FRED İKİ KARDEŞİN ARASINI BUL-
MAYA ÇALIŞIYOR.

ALDIRMA GILDA, KRIS-
Sİ SENİ ASKA BAŞLA-
MAK İÇİN KÜÇÜK BUL-
LUYOR. HAYDİ GİYİN-
DE EVE DÖ-
NELİM.

MAALESEF' M'LİSYÜ
KLEF BENİ YEMEĞE
DAVET ETTİ. ONUNLA
GİDECEĞİM EVE BİRAZ
GEÇ GELİRİM. SEN KRIS-
SİYİ DERHAL KAROLUN
YANINA GÖTÜR. BİLİYOR-
SUNYA ONDAN UZAK KALMAK
İSTEMİYOR.

KRISSI İ-
LE FRED
OTOMO-
BİLLE E-
VE DÖN-
MEKTE-
DİRLER
LAKİN
FRED
GILDA-
NIN O-
DASIN-
DAKİ
HADİSE-
NİN BU-
TÜN TE-
FERRUA-
TINI HA-
TIRLAYA-
RAK DÜ-
ŞÜNCELİ-
DİR.

KRISSI, SEN EVVELCE SERİ
VESELOFKİYİ TANIDINMI YOK-
SA?

BENİMİ...
HAYIR, NEDEN
SORDUN?

ÖYLE İSE GILDAYA KARŞI NEDEN
O HAKARETİ YAPTI? ONUN
VESELOFKİYİ TAPARCAŞI-
NA SEYDİĞİNİ BİLİYORSUN.

BENİM
BİLDİĞİN BİR
ŞEY VARSA O A-
DAMIN DELİ OL-
DUĞU VE GIL-
DANINDA ONA
KARŞI AŞIRI BİR
HAYRANLIK BESLE-
DİĞİDİR.

Kalabas, hikâyesini söyle anlattı:

— Fildişi kıyısındaki Sandra nehrinde, beyaz kadın namına birşey görmüş değildik.. Ama nekadar zaman? Yıllarca! Zaten orada beyaz kadın, nadir posta pulu gibi matahıdır. Hani çok zengin olursun da bir kıymetli posta pulunu daha koleksiyonuna katmak istersin.. Görürsün. Hayran hayran bakarsın.. Yine de sahibi satmadığı için alamaz, avucunu yalarsın! İşte böyle azizim..

Biz orada birkaç Avrupalı sergüzeştçi genç, elele vermiş bal gibi yaşıyorduk. Derken, günlerden bir gün bizim kampa uğruyan nehir gemisini seyre gittik. Gemiden bir sürü zenci, menci çıktıktan sonra sekiz dokuz tane zenci hamalın ardından basbayağı ve hem de pek güzel ve genç bir beyaz kadın çıkmaz mı? Hepimizin ağızlarımız açık kalmış.. Uzun boylu bir Logelin vardı, kendinden geçip:

— Vay anam! demiş.

Sen misin diyen? Kadın ondan yana bir:

— Hırl!

Savurduktan sonra bizden tarafa dönmeğe vakit kalmadan ben öyledim:

— Sayın bayan! Burada ne kiral vardır, ne de Cumhurbaşkanı. Bendeniz de kimseye elebaşılık edecek değilim ama, bir ziyaret vukuunda lâf, hep bana düşer..

Güzel kadın:

— İyi! Dedi benim adım Muryel Spenser'dir. Londra'lıyım. Buraya bir tetkik seyahatine geldim ve elimde Bingervil valisinden alınmış bir seyahat müsaadesi vardır. Burada nerede barınabilirim?

Arkadaşlardan birkaçı gülüşmeğe başlamışlardı. Onlara çatmak icap etti:

— Sululanmasanıza bel. Leydi, bizim misafirimiz.. Ona gazinomuzu tahsis edeceğiz..

Öyle yaptık. İngiliz Misi,, bizim büyük gazino kulübesini kısa zamanda kendine mükemmel bir ev haline getirdi. Yalnız gazinonun bir tarafında her akşam kafaları çektiğimiz sözüm ona (Okuma odası) yine bize ait olarak kaldı.

Hemen o akşam hepimiz traş olmuş, yıkanmış, güzel kokular sürünüp yeni elbiselerimizi giyinmiş bir halde, okuma odasında arzi endam etmiştik. Öyle kibarlaşmıştık ki, sormal. Arada bir, birimiz kendini unutup da pencereden dışarı tükürürse, ardından "Pardon" u bastırmadan edemez olmuştu. Nihayet Mis de yanımıza geldi. Yeni hayvanlarını seyreden bir mürebbi edasiyle bizleri süzdü.

Saat ona doğru ihtiyar Duhan:

— Çocuklar, söyle biraz rahatlasak mı?

Diye, bir köşede duran içki şişelerini gösteriyordu. Fakat mis, bu sözleri ters anlıyarak:

— Öyleyal. artık yatma zamanı! Haydi geceniz hayırlı olsun!

Diye hepimizi gazinodan sepetlemez mi?

Kimse de çıt yoktu. Hep ayaklandık. Gözlerimiz içki şişelerinde, kös kös kulübelerimizin yolunu tuttuk.

Kadın milletinin hususiyetidir. Çevresindeki erkek kaç tane olursa olsun, hepsini kendi etrafında pervaneler gibi döndürür. Mis de sabahdan akşama kadar hepimizi oradan oraya koşturacak iş icad eder olmuştu. Bir gün bize:

— (Bakir ormanlarda hayat) adlı bir kitap yazacağım da... demişti. Onun için buralara kadar geldim!..

Kendimi tutamayıp söylendim:

— Kitap yazacağınıza doğru dürüz bir yemek pişirmesini öğrenseniz olmaz mı?

Daha fazla söz söylememe lü-

Nakleden: Selman EFE

zum kalmamıştı. O andan itibaren sanki ben ölmüş, yok olmuştum. Mis, artık beni görmez olmuştu. Onun için ben de artık rahatı bulmuş, kendi işlerime bakmaya başlayabilmişim.

Arkadaşlara gelince Mis için birbirlerini yemedikleri kalmıştı. Birinin iki dişi kırıldı. Ötekinin gözleri mosmor kesildi. İkisi de birbirlerini ölesiye döğdüler. Hasılı bu kadın, bizim kampın hayatını al-lak bullak etmişti. Hepsi de kıza âşık olmuşlardı. O da onların orta-lık yerinde kiralıçeler gibi salınıp duruyordu. Bazan birine yüz veriyor, sonra bir başkasına gülüyordu. Allahtan benimle alâkasını kesmişti de rahata ermişim. Halbuki iş böyle değilmiş... Bir gün bana:

— Kalabası! Dedi. Arkadaşlarınızın hepsi bana aşklarını ilân ettiler. Hepsi de benimle evlenmek istediklerini söylediler.. Siz daha hâlâ sıranızı savmadınız.

— Reddedeceğinizi biliyorum da ondan... Dedim.

— Orası belli olmaz! Hiç merak etmiyor musunuz?

Diyince sırtımdan sıcak terler boşanıverdi. Ve söylendim:

— Ben meraklı adam değilimdir!

Bunun üzerine 15 gün daha dargın kaldık. Bu müddet bitince bana:

— Siz ne terbiyesiz adamsınız.. Neye bana hiç aldırış etmiyorsunuz? Diye sordu.

Cevap vermedim. O devam etti:

— Biliyor musunuz? Buradan yarı vahşi bir koca alıp İngiltere'ye götürsem, hiç fena olmaz! diyorum Ben zenginim.. Paramla ikimiz de rahat rahat yaşırdık! Ne dersiniz Kalabas?

— Sizin yerinizde olsam, buradakilerin hepsini götürür, İngiltere'deki sarayında hususî bir hayvanat bahçesi açardım! Dedim. Yalnız beni götüremezsiniz. Çünkü hürriyetimi pek severim!

Azizim, bu sözleri de duyunca güzel kız, büsbütün çığrından çıktı.

Aramızda Brovn adlı pek kıyak bir delikanlı vardı. Kısacık boylu tombul, gayet çirkin, son derecede sakil; lâkin temiz yürekli bir çocuk. Bir gün bana geldi. Şunları söyledi:

— Biliyor musun Mis Muryel bana ne dedi?

— Ne dedi? Diye sordum.

— Eğer Kalabas bu hafta içinde gelip beni istemezse, sana varacağım! dedi bana...

— Varsın! Dedim.

Bana: «Hayvan! dedi. Seni istemişim.. Neye beni atlattın?»

Doğrusunu isterseniz ben de bu İngiliz Misine bitmiyor değildim ama, şöyle bir iyi burnunu kırarım da terslenmesin diyordum.. Tabii o hafta, Mis hazretlerine hiç görünmedim.. Ve ne dersiniz azizim? Kızla Brovn birdenbire haftalarca ortadan kaybolmaz mı? O zaman yüreğim cız etti. Bir münasebetsizlik ettiğimi anladım ama iş isten geçmişti.

Uzatmıyalım. Bir kaç hafta sonra Brovn'la güzel karısı tekrar aramıza katıldılar. Hani dünyada acayip çift dediğin bukadar olur.. Kadın, uzun boylu, güzel endamlı Herif, sepet gibi onun kolunda...

Bir hal ki sorma.. Fakat Brovn'un saadetini ve şansını kıskanmadık..

Ve lâkin az sonra arkadaşlar arasında da dedi kodu alıp yürümedi değil.. Muryel, Brovn'la beni sinirlendirmek için evlenmişmiş.. Falan filan...

Bir gün, hiç istemediğim halde kadınla, تنها bir ağaçlıkta karşı karşıya geliverdim. Burnumun dibine kadar sokuldu. Nefesini yüzümde hissettim bana:

— Hayvan! dedi Seni istemişim!

O zaman mukavemetimin de gururumun da kırıldığını hissettim. Elleri sarılıp öptüm. Sonra ikimizde başbaşa verip biraz zırladık ve ayrıldık..

Ertesi gün taşı tarağı topladığım gibi oradan ayrıldım. Bir daha da oraların semtine bile uğramadım...

Kalabasa sordum:

— Ne diye yaptın bu işi sanki? Güzel, zengin bir kadın.. Üstelik seni de deli gibi seviyormuş!.. Daha ne istiyordun?

Kalabas, önündeki diğer kadehi dikti ve:

— Ne diye mi yaptın? dedi. On senedir evliydim be kardeş.. On senedir be...

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Patrisya hayret etti:
— Ne demek istediğinizi anlıyamadım doğrusu...

Dallas, eliyle gösterdi ve cevap verdi:

— Şu küçük kızın da sizin de yüzünüzde aynı ifade var. Ressam bunu kavriyacak kadar ustaymış... Öyle bir ifade ki, sanki siz, boyuna bir şey arıyorsunuz.

— Neymiş bu aradığım?

— Bilmem ki... Derin birşey olacak... Sanki siz boyuna kendi kendinize hayatın mânasını soruyormuşsunuz gibi bir haliniz var.

Genç kız cevap vermedi. Bir sigara aldı. Sonra yavaş yavaş:

— Doğru... dedi. Fakat kimse şimdiye kadar bunu anlıyamamıştı.

Dallasın uzattığı çakımdan sigarasını yakmak için biraz eğildi, sonra yine şöminedeki ateşin yakınına oturdu ve yalvarır gibi:

— Ne olur, dedi. Bende daha neler keşfettiğinizi söyleyene...

Bu sırada, Dallasın kendisine yandan bakışlarında bir garabet sezmişti. Bazı bazı gözlerini genç kıza diyor, sonra hemen yine başka tarafa çeviriyordu. Bu gözler, şimdiye kadar gördüğü gözlerin en mavisiydi. Bakışlarında açık ve cesur bir ifade vardı. Fakat bu bakışlardan çok şey anlamak mümkün değildi. Patrisya, cesaret veren bir eda ile:

— Devam edin, dedi. Bana kimse doğruyu söylemeğe cesaret edemiyor. Yalnız Hastings arada bir ağzını açıp gözünü yumuyor... Fakat ben de onu çok kızdırırım ya... Öyle tahmin ediyorum ki siz daha geniş düşünceli bir insansınız.

Dallas yerinde doğruldu ve hemen kapıdan kaçacakmış gibi bir hal aldı. Mis Feyn devam etti:

— Bize şimdi kokteyl ketirecekler. Rica ederim söyleyin. Bir yabancının hakkımdaki düşüncelerini öğrenmeğe öyle merak ediyorum ki.

Dallas kısa ve yorgun bir tebesümle cevap verdi:

— Nasıl olur efendim? Siz benim patronumsunuz şimdi. Hakkınızda hüküm vermek bana düşmez.

— Şimdi bu saçmaları bırakın canım. Beni gördüğünüz dakikadan itibaren hakkımda hükmünüzü verdiniz helbette. Sakın beni kibirli ve şımarık bir kız sanmıyasınız...

Dallas başını sallıyarak hayırladı.

— Bilâkis sizin gayet alçak gönüllü oluşunuza hayran kaldım.

Patrisya neşeli bir kahkaha atarak haykırdı:

— Aman pek güzel. Bu, Villiye anlatılmıya değer bir şey... Çünkü boyuna benim, dünyanın kendini en beğenmiş kıızı olduğumu söyler durur da...

— Doğrusunu ararsanız, bu intibai vermiyor da değilsiniz... Çünkü hakikatte kendinizden pek okadar emin değilsiniz de ondan. Bence siz, şu resimdeki çocuk kadar mahcup bir kızsınız. Meselâ oda mahcup bir kızsınız. Meselâ oda kızsınız. Meselâ oda hizmetçinizi, dostu her defa gelip dansetmeğe götürdüğünü kışkırdığınızı öğrensem, şaşmazdım.

Genç kız, yeniden güldü.

— Oda hizmetçim İngilizdir. Yaşı da elliden fazla. Onun hayatı ve telâkkileri hâlâ kraliçe Viktoriyanın zamanındakiler gibi...

Sonra ciddileşerek devam etti:

— Fakat tahmininizde aldanmış değilsiniz. Benim bedbaht bir kız olduğuma hükmediyorsunuz demek ki öyle mi?

— Bedbaht değilse bile, her halde çok mesut da değil. Fakat bence bu saadetsizliğin suçu sizde... Kimsenin sözünü dinlemiyorsunuz ve kendi başınıza yaptığınız işlerin de çoğu hatalı oluyor.

Genç kızın bakışları muzip bir mânâ aldı ve mütevazıane itiraf etti:

— Doğru. Fakat böyle yapmak

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Heyecanlı Casus Romanı 5

da benim hoşuma gidiyor ne yapayım? En kederli zamanlarımda bile hiç olmazsa herkesten daha serbestim ve dünyada kimse hattâ Hastings bile bana söz dinletemez diye düşünüyor ve tesellimi bunda buluyorum.

Dallasın dudaklarında acı bir kıvrım belirdi ve katı bir sesle:

— Hürriyetinize ne kadar kıymet verseniz yeridir, dedi, çünkü dünyada hürriyetten daha güzel şey yoktur.

Bu sırada ak saçlı usak, üzerinde birkaç kokteyl ve bir, iki sandviç bulunan bir tepsiyle görünmüştü. Dallas bir Martini sek aldı. Uşak dışarı çıkınca Mis Feyn, yenden söze başladı:

— Ben de sizi çok merak ediyor ve hayatınızı bana anlatmanızı ri-

zife veriyorum. Kim olduğunuzu öğrenmeğe hakkım yok mu?

Dallas başını salladı.

— Size gösterecek hüsnü hal ve sıkam yok. Binbaşı Hartigan da her halde size söylemiştir ki...

Robin Dallas'ın sesinde yüksek ve ezici bir güphe hâkim olmuşa başlamıştı. Mis Feyn, edasını değiştirmek lüzumunu hissetti. Tatlı ve emniyet verici bir sesle:

— Benden çekinmeyin! dedi. Sizi temin ederim ki benden sır çıkmaz. Hem zaten bunları size, sadece merak dolayısıyla sormuyorum ki... Aksak Bacakla çatışmış olmanın, hayatınız için çok kötü neticeler verdiğini kendiniz söylemediniz mi? Bu beni Cimmi için de düşündürdü. Hastingsse bahis açmadım. Çünkü kardeşimin suçlu olduğuna

« Şu küçük kızın da, sizin de yüzünüzde aynı ifade var! »

ca etmek istiyorum, dedi Siz de ötekiler gibi tesadüf sevkiyle asker olmuştunuz değil mi?

Dallas, genç kızın tam kargısında oturuyordu. Gözlerini elindeki bardağa dikerek kısaca:

— Hayır! dedi.

Genç kız ısrar etti:

— Gerçi Binbaşı Okevuddan daha gençsiniz ama, dedi, sizde de onun tipi var. Siz de İngiliz ordusunda zabittiniz sanırım.

Adam, kokteyinden bir yudum daha aldı, sonra bardağı yanındaki masaya bıraktı ve sordu:

— Bunlar sizin için bukadar mühim mi?

Patrisya yerinde doğruldu:

— Helbet te mühim. Size bir va-

okadar inanmış ki... Fakat ben hayalperest ve neşeli kardeşimin âkibeti hakkında çok endişeliyim. Ceymis, daima en umulmadık şeyi yapan bir gençtir ve başına bir felâket gelmiş olması ihtimali ödümü patlatıyor. Sizi çok sempatik buldum. Mert bir adam olduğunuzdan eminim. Ben de mert insanları çok severim. Gelin sizinle yakın iki ahbap olalım.

Patrisyanın, tablodaki kız çocuğununki kadar berrak ve saf gözleri, ateşli ateşli Dallasın yüzüne dikilmişti. Fakat İngiliz, başını çevirdi.

— Benim kim olmuş olduğumun veya şimdi kim olduğumun, işimizle zerrece alakası yok... diye ke-

sipti.

Sonra kadehini tekrar eline alarak bir yudumda hepsini içti.

Patrisya iyice bozulmuştu. Canının sıkıldığını göstermemek için yüzünü yana doğru çevirdi, şöminenin üzerine bıraktığı kokteyli aldı ve karşısındakini kendinden aşağı görür bir eda ile:

— Pekâlâ, dedi. Madem ki siz böyle istiyorsunuz, böyle olsun. Bense, demek istiyordum ki, artık birbirimizi sık sık göremiyeceğimize göre...

Dallas sözünü kesti:

— Yoksa bizimle beraber Alman yaya mı gelmek niyetindesiniz?

— Neden olmasın?

Dallas, katı bir tavırla itiraz etti:

— Sakın ha Mis Feyn!

— Neden canım? Siz araştırmanızı yaparken, ben de başka bir isimle Hamburgta bir otele yerleşemem miyim?

— Bu işin münakaşaya tahammülü yok. Siz bu işle uğraşmaya kalkışmayın!

Dallasın takındığı sert tavır üzerine Patrisya hiddetinden kıpkırmızı kesilmişti:

— Ne demek kalkışmayın. Masrafı ben veriyorum.

Dallas başını eğdi:

— Sahi unutmuştum. İkinci defadır ki hatırlatıyorsunuz. Fakat mademki bu iş uhdeme verilmiştir, sizi de göz göre göre tehlikeye atamam.

Nazik fakat keskin bir sesle konuşuyordu. Genç kız mühimsemez bir tavırla:

— Tehlike mi? dedi. Ne tehlikesi? Ceymis her halde cenup Fransada o kadınla gezip tozup duruyor. Tahkikatınızın verebileceği en kötü netice, olsa olsa, kadının ondan şantajla para kopardığını anlamak olabilirdi.

— Bayan, tahkikatın nasıl idare edileceği ve ne netice vermesi muhtemel olduğu, bana ait bir mesele. Ve siz, bizimle beraber gelmiyeceksiniz.

Genç kızın yüzü, inatçı bir mana almıştı.

— Zaten ben bu ay, nasıl olsa Avrupa'ya gitmek istiyordum, dedi. Anlamıyor musunuz canım, anlamıyor musunuz ki Cimmi'yi çok merak ediyorum ve onu bulduğunuz vakit yanınızda bulunmayı çok isterim.

Gözleri parlıyor ve sesi, hemen ağılayacak gibi bir hal almış bulunuyordu. İngiliz delikanlısı, telâşlandı:

— Araştırmalarımızda ne dereceye kadar ilerleyip ilerlemediğimizi öğrenmek istiyeceğinizi haklı bulurum. Her halde Parise gideceksiniz sanırım. Hangi otele ineceksiniz?

— Riç oteline.

Robin Dallas bir an düşündü.

— Bugün Martin yirmi dokuzu. Üzerime aldığım işin ne dereceye kadar ilerlemiş olduğunu size, bundan tam bir ay sonra, yani yirmi dokuz Nisanda Riç otelinde anlatırım. Nasıl, razı mısınız?

Dargın bir tavırla, mühimsemez gibi omuzlarını silkti fakat adam bunu görmemezlikten gelerek devam etti:

— Şimdi bana kardeşinizi tarif edin de kendisini gördüğüm zaman tanıyabileyim.

Genç kız, cevap yerine ileride, bir masanın üzerinde duran bir fotoğrafı aldı, geldi ve Dallas resme baktıktan sonra:

— Size müthiş surette benziyor, dedi. İkiyisiniz değil mi?

Sonra gözlerini resimden kaldırarak:

— Bana boyunu bosunu tarif edin! dedi.

— Uzun bacaklıdır. Zayıftır, sarıdır ve burnunun üstünde çil lekeleri vardır. Zaten saçlarının rengi de tıpkı benimkiler gibi kızıl olduğu için hemen tanıyacaksınız.

(Arkası 14 üncü sahifede)

ABAJURUN ESRARI

Nakleden: A. B. Cangil

heşrinin pek dışındaymış... Fakat sonradan şehir büyüyünce definenin saklı bulunduğu yer de Bostonun kenar mahallelerine rastlamış ve şimdiye kadar da oraları hâlâ imar edilip yoluna konamamış... Öyle parseller halinde durup duruyor. Kadastro defterine baktığım zaman abajurdaki haritada definenin saklı olduğu işaret edilen yerin, kadastro defterinde (17 numaralı parsel) olarak gösterilmiş bulunduğunu anladım. Bu parsel 2000 dolara ipotekli olduğu için gelecek ay içinde açık arttırma ile satılacaktı. Bu satış işine pek sevinmiştim. Çünkü insan arsayı alır. Etrafına bir tahta perde çeker. İçeride rahat rahat define arar. Soranlara da «Bina temeli kazıyoruz!» dersin. Aksi halde kimse nin bilmediği ve tesadüf saikiyle öğrendiğim bu defineyi oradan çıkarmama imkân yoktu.

Artık define heyecanı ile içimin tırtır titrediğini tasavvur edersiniz. Halbuki arttırma günü, bir hayli sürprizli oldu. Ben sanıyordum ki bu arsalarla rağbet eden olmayacaktır ve parselin fiyatı yükselmeden elimde geçirebileceğim... Halbuki arttırmada benden başka daha on dokuz kişi karşına çıktı. İçlerinde meşhur Milyoner Gordon'un kâtibi bile vardı. «Allah Allah! diyordum. Bu arsaları bukadar kıymetli mi addediyorlar da herkes buraya gelmiş böyle!» Tellâhın 2100 dolarla başlıyan arttırma fiyatı kısa zamanda 5000 e kadar yükselince sesimi kesmek zorunda kaldım. Benim, beş bin dolardan fazla param yoktu. Fakat fiyat, oralarda da durmadı ve nihayet 15000 dolara, Milyonerin kâtibinin üstünde kaldı. İçim sızladı. Defineyi elden kaçırmıştık. Fakat arsa da çalgın bir fiata gitmişti. Parselin sahibi ne kadar sevinse yeri idi...

Dönüşte, otobüste, arttırma müşterilerinden ikisi önümde oturuyorlardı. Konuşmaları arasında bir «abajur» lâkırdısı geçince safi kulak kesildim. Az sonra birinin: «Yahu bizim abajuru, gidip Gordona munasip bir fiyatla satsak mı?» dediğini duyunca gözüm açıldı.

Otobüsten iner inmez hemen kadastroya uğradım. Bir de baktım ki satılan 17 numaralı parselin yanındaki 18 ve 19 numaralı parseller için Miller ve kumpanyası vekâlet bürosuna başvurmak lâzım... Artık durur musun? Derhal oraya:

- 18 ve 19 uncu parseller kaç?
- 2500 er dolar efendim.
- Buyurun 5000 doları. Fakat fazla veren olursa benim namıma, yani kârı bana ait olmak üzere satılabilirsiniz!

Oradan çıkınca hemen Morning Post gazetesine telefon edip Milyoner Gordonun şehir dışında yüksek fiata bir parsel aldığını ve orada muazzam işaata başlanacağını haber verdim. Ertesi günkü gazeteye bir bakayım ki: «Simon Gordon Hartford sokağını imar ediyor!» serlevhasıyla uzun bir yazı çıkmamış mı? Tamam! Bizim plân sükuyordu. Nitekim iki saat sonra Avukat Miller bana telefon etti ve:

— Mister, dedi. Sizin arsalar 7500 er dolara talip çıktı. Verelim mi?

— Derhall!

On bin dolar kazanmıştım. Define fos çıkmıştı ama, ben de yükümü tutmuşum. Artık memnun olabilirdim. Halbuki merak içimi kemiriyordu. Öğle üstü Milyoner Gordonun yazıhanesine uğrayıp, 17 numaralı parsel hakkında kendisiyle görüşmek istediğimi haber verdirmek istedim. Lâkin kâtip, parselin lâfını duyar duymaz dert yandı:

— Sormayın başımıza gelenleri beyefendi!.. Şimdiye kadar bize tam on sekiz abajur teklifi yapıldı. Bir de sizinki, ediyor on dokuz. Bir de bizde var, etti mi yirmi?.. Şimdi kalkıp sizi de Gordona haber verecek olursam kudurur diye korkuyorum. Sabahtan beri: «Hepimizi tongaya bastırmış olan şu namusuz hergeleyi yakaliyana on beş bin dolar daha veririm vallahi!» diye bağırıyor.

Tabii oradan ayrıldık. Ayrıldık ama bu sefer de şu abajur numarasını icat etmiş olan muhterem zati merak etmeden durabilir miydim!.. Halamın abajuru aldığı dükkânı, o dükkâna veren toptancıya, toptancıya veren imalatçıyı buldum. Bir de

SİNEMA

Alan Ladd

Hayatı: Alan Ladd, daha ilk baştan aktör olmayı aklına koymuştu. Hatta 1933'te Universal Stüdyosu dört ay bedava ders vererek yetiştirmeyi vadettiği istidatlı gençler için imtihan açınca, Alan hemen imtihana girdi ve kazandı. Öteki talebelerin arasında Tyrone Power isimli bir genç te vardı. Alan da Tyrone de okadar istidattan mahrum göründüler ki, daha dört aylık müddet dolmadan derslerden kovuldular. Tyrone yılmadan aktörlük hülyasında devam etti ama Alan gazeteciliğe atıldı.

Sue Carol bir zamanlar sinema aktrisiyken sonradan yıldız menajeri olmuştu. Birgün radyoda bir röportaj yapan Alan'ı dinledi ve okadar beğendi ki genç adamı derhal himayesi altına aldı. Ona bazı filmlerde ufak tefek roller buluyordu. Otuzdördüncü filmi olan Joan of Paris'te en nihayet gözü çektii ve bundan sonra Silâhlar konuşuyor filminde oynuyarak yıldız oldu. Ozamandan beri daha ziyade vurdulu kırdılı filmlerde oynadı. Son filmleri Dorothy Lamour ile Wild Harvest - Vahşi Hasat ve Veronica Lake ile Saigon'dur.

Aşkları: Alan'ın hayatında iki aşk var: Kızı Alana ile karısı Sue Carol. Evet, Alan sonunda menajeri ile evlendi ve masallarda olduğu gibi, onlar erdi muradına... Sue Carol Hollywood'un en ideal kadınlarından biridir. Alan'ı okadar mesut etti ki karı koca şimdi bütün muhitlerinin gıpta ettiği bir çift oldular. Kızları Alana da onları birbirlerine dah ziyade bağlayan kıymetli bir bağ.

rüşmek istediğimi haber verdirmek istedim. Lâkin kâtip, parselin lâfını duyar duymaz dert yandı:

— Sormayın başımıza gelenleri beyefendi!.. Şimdiye kadar bize tam on sekiz abajur teklifi yapıldı. Bir de sizinki, ediyor on dokuz. Bir de bizde var, etti mi yirmi?.. Şimdi kalkıp sizi de Gordona haber verecek olursam kudurur diye korkuyorum. Sabahtan beri: «Hepimizi tongaya bastırmış olan şu namusuz hergeleyi yakaliyana on beş bin dolar daha veririm vallahi!» diye bağırıyor.

Tabii oradan ayrıldık. Ayrıldık ama bu sefer de şu abajur numarasını icat etmiş olan muhterem zati merak etmeden durabilir miydim!.. Halamın abajuru aldığı dükkânı, o dükkâna veren toptancıya, toptancıya veren imalatçıyı buldum. Bir de

karşıma gayet dilber ve zeki bir kız çıkmasın mı?.

Ama biçarenin de bu işten haberi yokmuş. Anlatınca:

— Ah! dedi. Bunu yapsa yapsa babam yapmıştır. Çünkü o 17 numaralı parsel bizimdi ve iki bin dolara ipotek etmiştik... Tevekkeli değil birkaç gündür avuç avuç para sarfediyor... Soruyorum, borsada kazandığını söylüyor. Gördünüz mü başıma geleni?.. Şimdi sahtekâr da olduk... Çünkü bu abajurları ben yaparım ama haritalarını başka yerden alırım... Haritalar üzerinde öyle gizli mürekkeple yazılmış yazı filân yoktur.

— Üzülmeyin canım!.. Babanız da yapmış olsa pek parlak bir fikir doğrusu!.. dedim.

Bizim hala hanım, yazı masamın üstündeki abajuru beğenmemiş: — Bu nedir böyle? Pembe ipekten de abajur olur muymuş? Yazıhaneye hiç yakışık almıyor... Geçen gün karşıda gördüm... Keçi derisi üstüne eskiden çizilmiş haritalardan gayet güzel yazıhane abajurları yapıyorlar... Bunu yatak odana koyalım da yazıhane için öyle bir şey alayım!.. dedi.

Der a... Sesim çıkmadı. Neme lâzım? Flora hala, paralı kadındır. Benden başka da varisi yok... Kızdırıma gelmez...

O akşam, yazıhaneden eve yine bir sürü plân, taslak getirdim. Gece çalışacaktım. Baktım. Bizim yeni, haritalı abajur gelmiş... Fena değil. Hakikaten yazıhaneye yakışır bir şey... Kim bilir nasıl yapmışlar?.. Böyle şeffaflaşmış bir deri üstüne siyah, kırmızı ve mavi mürekkeple çizilmiş bir eski zaman haritası... Ama fazla dikkat etmedim. İş güc var malûm ya...

Tam elektriği prize takmıştım ki birdenbire şeffaf derinin üstünde, gözle ancak görülebilir bir çizgi dik katime çarptı... Öyle bir şey ki elektriği söndürünce yavaş yavaş kayboluyor. Yakıca deri ısınıyor, çizgi de yavaş yavaş tekrar meydana çıkıyor... Allah Allah!.. Demek hararete beliren göze görünmez bir mürekkeple çizilmiş bu... Hani soğan suyu, limon suyu gibi şeylerle yazılan yazılar da öyle değil midir?.. Adamakıllı merakım kabarmıştı. Abajuru, lâmbanın ayağından çıkardım. Çizgi tekrar sönüp kayboldu. Yine lâmbanın üstüne o turtunca çizgi belirmeğe başladı.. Artık işi gücü bırakmış, kendimi eski zamandan kalma haritanın esrarına tamamen kaptırmıştım. Deri iyice ısınınca, çizginin bir ucunda yine gizli mürekkeple yazılmış birkaç satırlık bir yazı gözüme çarptı. Yazık ki haritayı abajur yapmak için keserken bu yazının bir kısmı da makasakurban olmuş.. Fakat yine de arta kalan kısımdan mâna çıkarmak kabil.

Bu yazıda şunları okudum.

«... Son nefesimin yakınladığını hissediyorum... Oğlum William'ın bunu... İspanyol kadirgasından kaldırmış olduğumuz 7000 İspanyol altını... Allahın yardımını herkesin gözünden kaçırıp saklıya... Yol kavuşağına yarım mil mesafede... Batiya doğru üç yüz adım... Tepeye yüz elli adım... Boston - 13 Haziran»

Bunlarla, haritadaki çizgi birleştirilince meseleyi kavramamıya imkân yoktu. İki gün sonra Flora hala, abajurun ortadan yokolduğunu fark etmiş:

— Yeni abajuru ne yaptı oğlum?

Diye sordu. Sualî savuşturduk. Haritayı almış ve mesele hakkında adamakıllı tetkikatta bulunmuşum. Bu harita yüz yıl kadar eskiye aitti. Massachusetts körfezini gösteriyordu ve harita üstünde Boston şehri pek ufak işaret edilmişti. Haritada hazinenin gömüldüğü yer olarak belirtilen bölge, o zamanlar Boston

Yolculuk ahabının gezetesini dizlerine indirerek söylendi:

— Ömrümde bir defa, ben de İngilizlerin o meşhur Intellicens servisi teşkilatına girdim. Bir müddet te çalıştım orada. Mademki böyle şeyleri merak ediyorsunuz, Maceramı size de anlatayım. Bakalım, beğenirseniz, yazarsınız.

Ve anlattı:

— İlk büyük dünya savaşından sonra terhis olunca, iki elim böğrümde kalakalmıştım. Önüme çıkan her fırsattan istifade ediyor, her çeşit işe razı oluyordum ama, nedense, her seferinde de az bir zaman çalıştıktan sonra kapıdan dışarıya uğramakta gecikmiyordum. Bir zaman, mendil değiştirir gibi meslek değiştirdim. Bir müddet müstemlekelerde boş gezenin boş kalfası gibi dolaştım. Sonra Avrupaya dönebilmek için bir gemide ateşçilik yapmam gerekti. Nihayet bir gün Romada kaldım ve orada Mister Knovles'le tanışmıştım.

Knovles, beni pek mi sempatik buldu nedir. Bir gün oturduğu otele çağırdı. O gece pantolonumun üstünde yatıp ütüsünü tazeledim. Son beyaz yakamın da tersini çevirdim ve davete gittim. Adam, hiç bir başlangıca lüzum görmeden doğrudan doğruya söze koyuldu:

— Sizi Intellicens Servis hizmetine alsak, ne dersiniz?

Mister Payne: « bir taraftan sizi denerken bir taraftan da onu deniyorduk » dedi.

— Intellicens servisi mi dediniz? Yanlış duymadım ya!.

— Hayır doğru duydunuz.

— Vallahi bilmem ki Mister... Mister Knovles..

— Bu nereden aklıma geldi biliyor musunuz? Çok açık göz biri olduğunuzu görüyorum da ondan.

— Eh, pek te aptal sayılmam bayım!.

— Korku hissettiğiniz oldu mu?

— Şimdiye kadar öyle birşey de duymadık elhamdulillah.

— Âlâ.. O halde sizi bir deneyelim, bakalım!.

Mister Knovles, çekmecedan balmumu yapıstırılıp mühürlenmiş bir zarf çıkararak elinde tartakladı.

— Bu zarfı Parise götüreceksiniz! dedi.

— Olur!.

— Hemen olur demeyin!.. Bu iş okadar basit değildir. Bu mühürlü mektupta ne yazılı olduğunu öğrenmek için canlarınızı bile verecek insanları tanıyorum.. Zarfı cebinize atıp ta şu otelden çıktığınız andan itibaren tehlike başlıyor demektir. Size kimse yardım edecek de değildir. Intellicens Servis hizmetinde ne yaparsanız hep kendi başınıza. Biz sizi hiç tanımıyoruz.

— Anladım bayım!.

— Ne zaman yola çıkacaksınız.

— İsterseniz hemen!.

Intellicens Servis Hizmetinde

Nakleden: İ. ŞERİF

— Âlâ!.. Şu parayı da alın!.

Masanın üstüne yüksek rakamlı birkaç banknot oturtuktan sonra:

— Eğer bu işi başarırırsanız, aramız düzelir!..

Diye de ilâve etti. Ama ben yine sordum:

— Bir dakika!.. Bu zarfı, Pariste nereye götüreceğim ve kimne vereceğim?

— Ha, öyle ya. Unutuyorduk... Riç otelinde Mister Payne adlı bir zat vardır. Ona götüreceksiniz.

Kimsehin dikkatini çekmemek için üçüncü mevki bileti almış, tirene binmiştim. Boyuna çevremi kolaçan ediyor ve lâkin şüpheli hiç birşey göremiyordum. Hattâ zamanla Mister Knovles'in işi biraz fazlaca

bir iş bul da, onu da daha ilk denemede elinden kaçır. Ama düşünmek neye yarar?.. Hemen harekete geçmek ve cüzdanı içindeki mektupla beraber tekrar ele geçirmek lâzımdı.

Kompartimanları teker teker gezerek bakındım. Nihayet vagonrestorana gidip adamın karşısına oturdum. Yakalamıştım. Beni çarpan oydu. Marsilyaya gelince cüzdanımı çalmış olduğunu söyliyerek kendisini polislerle tevkif ettirdim. Valizi aramınca cüzdan içinde çıktı. Herifi hemen deliğe taktılar. Allahtan mektup ta cüzdandaymış.

Hasılı uzatmıyalım, Parise vardık. Ben o menhus zarftan bir an önce kurtulmak için dosdoğru Riç oteline yöneldim. Beni Mister Payne'ni odasına çıkardılar. Meğer o da beni bekliyormuş. Hemen zarfı kendisine uzattım.

— Yolda sataşan filân olmadı mı? diye sordu.

— Olmaz olur mu?

Dedikten sonra macerayı anlattım. Mister Payne, ihtiyar ve gayet çirkin bir adamdı. Sözlerimi, kılı bile kimildamadan dinledikten sonra:

— Peki ama vagon restorandaki o adamdan nasıl şüphelendiniz bakayım? dedi.

— Ben gözlerimi açarım mister!.. Karanlıkta bana çarptığı sırada sendelemişti. Vagon koridorunun camında avucunun izini gördüm. Oraya tutunmuş ta...

Mister Payne:

— Tirende parmak izlerini karşı-

laştırmaya vakit bulamadığınıza göre yüzünü görmediğiniz bir adamı, avucunun izinden nasıl anladınız? dedi.

Güldüm:

— Efendim ben gözlerimi açarım dedim ya... Vagon restorandaki adamın sağ elinin orta parmağı yoktu.. Camdaki izde de orta parmak izi eksikti.

Mister Payne:

— Hımm!.. dedi.

— Peki şimdi Marsilyada mevkuf bulunan o adamdan davacı olmadığımı dair Marsilya polisine telefon edeyim mi?.. Herif kodeste!.

İhtiyar acı acı güldü:

— Onu yakında hudut harici ederler. Ama belki de temizleyiverirler.. Çünkü şapkasının içinde casus olduğunu belirten bir ufak mektup vardır onun. Fransızlar, casusları hiç sevmez..

— Kim koymuş o mektubu onun şapkasına?

Mister Payne Cevap yerine:

— Sizin de şapkanızda bir tane var!.. dedi. Artık çıkarın onu atın!.

Şapkamı yakaladım. Meşin kuşağın ardından bir mektup çıktı.

Hayretle bu mektubu süzerken Mister Payne atıldı:

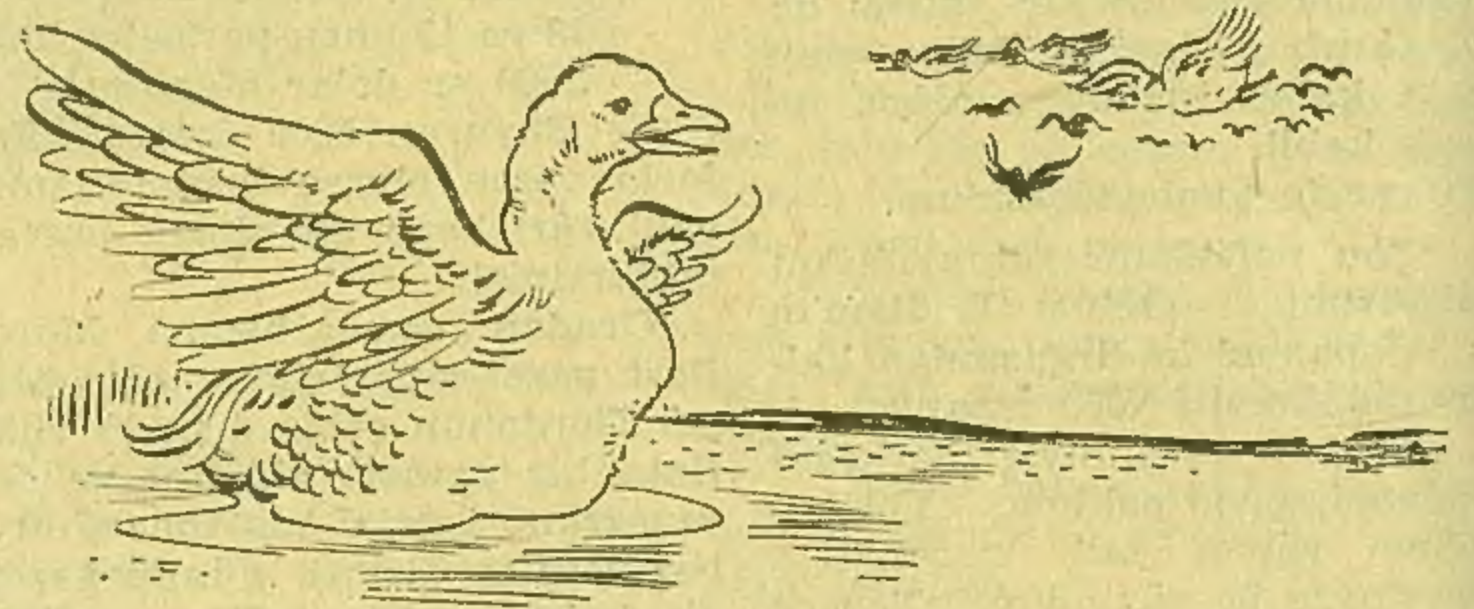
— Eğer şu mühürlü zarfı kaptırmış olaydınız, onun yerine siz yakalanacak ve öbür dünyayı boylayacaktınız!.

Ve Romadanberi bin bir ihtimamla sakladığım zarfı gözlerimin önünde açtığı vakit içinden ne gibi mühim bir vesika çıkacağını beklerken bir de ne göreyim? Bembeyaz bir kâğıt çıkmasın mı?

Mister Payne yine soğuk soğuk güldü ve söylendi:

— Bir yandan sizi denerken, bir yandan da sizi çarpmış olanı denedik. Onun bir işe yaramadığı anlaşıldı. Sizi de hizmetimize alıyoruz!.. Romadan buraya getirdiğiniz zarfta hiçbir şey yoktu. Maksat sizleri denemektir diyorum ya!.

KESKİN ZEKÂ

Gölde bir yaban kazı yıkanyordu. Bu sırada havada bir yaban kazı sürüsü uçtuğunu görüp seslendi:

— Hey arkadaşlar, siz kaç kişisiniz?

Uçanların önü sıra giden kaz, cevap verdi:

— Eğer bir biz kadar, bir yarımız kadar, bir de yarımızın yarısı kadar kaz gelip bize katılsa. Bir de sen gelsen.. Tam 100 kaz oluruz!.

Acaba bu havada uçan yaban kazları kaç taneymiş?

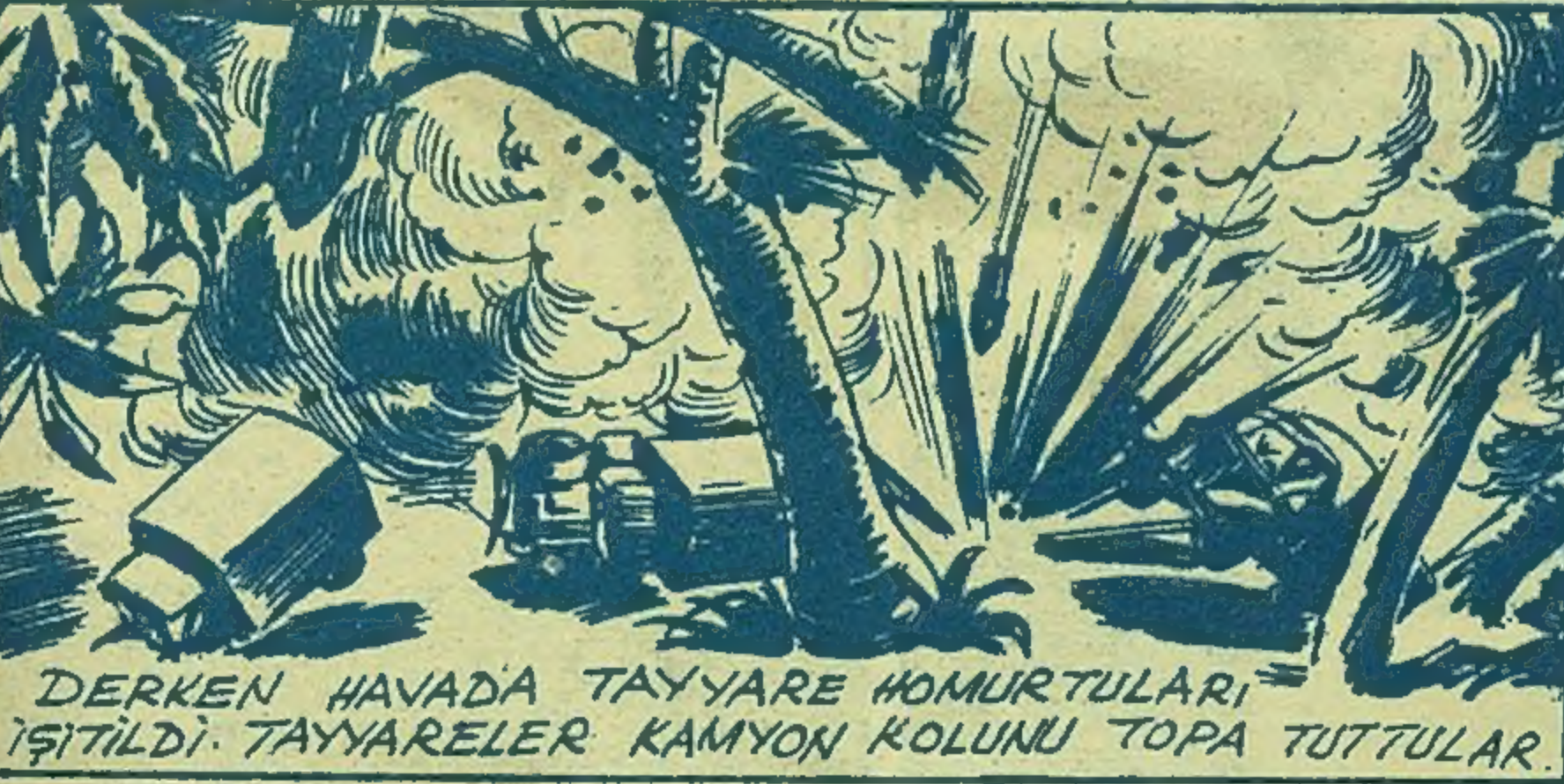
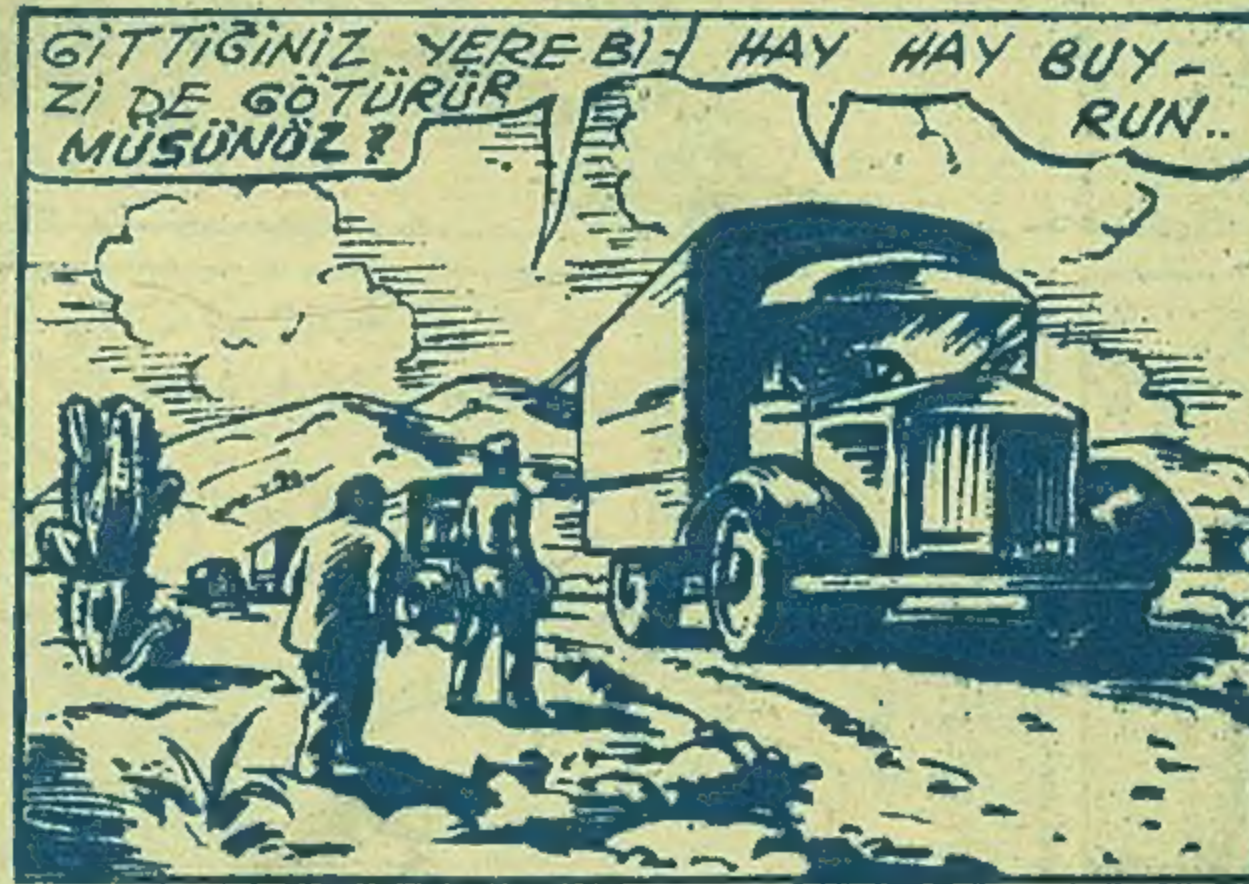
Eşkiyaların yakaladığı Hüseyin korkağın söylediği lâkırdı şu olmuş: "Allah kimseyi bu duruma düşürmesin!"

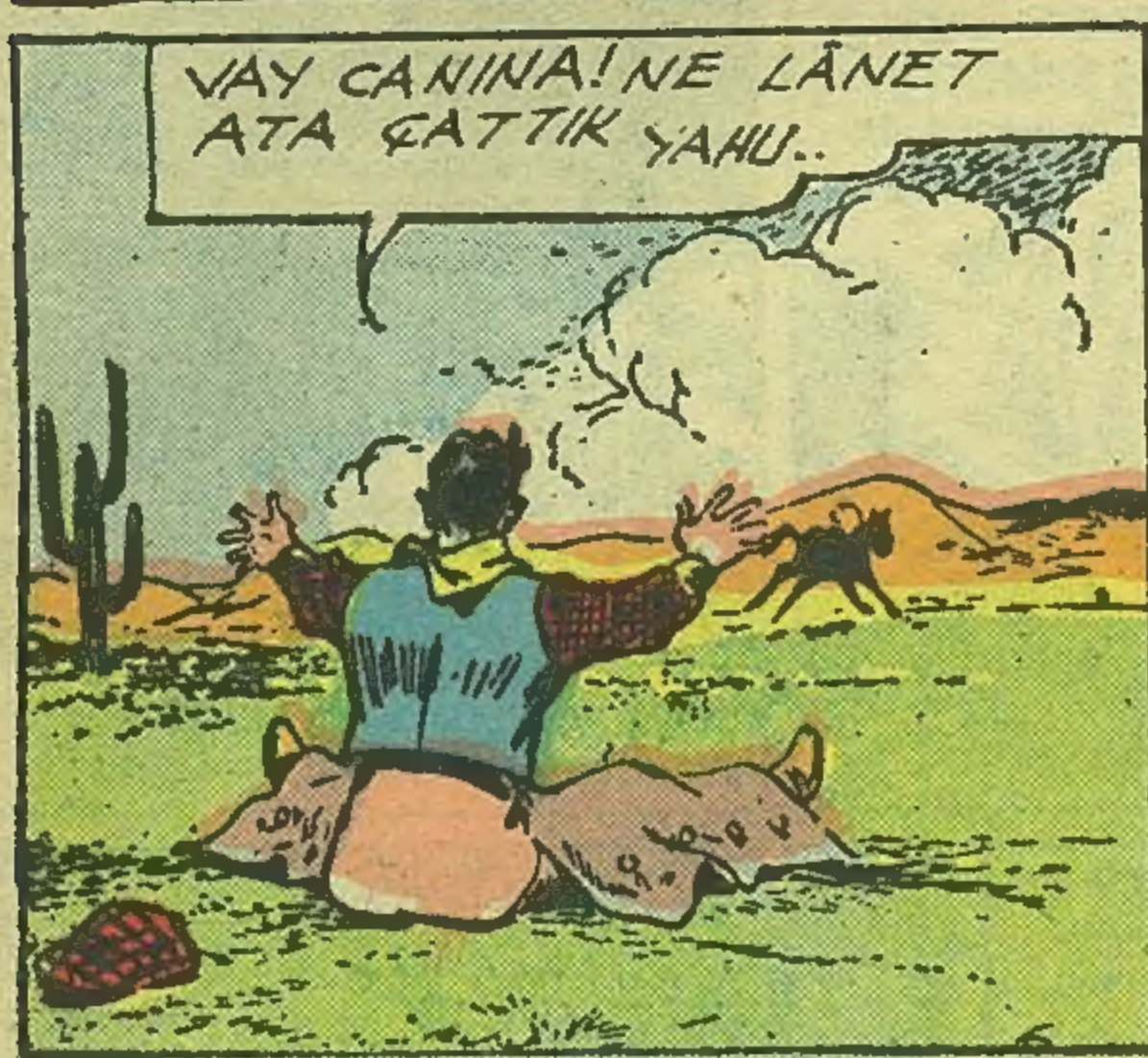
Gerçi bu lâkırdıyı söyliyerek ölümden kurtulmuş mu!.. Orasını bilemiyoruz. Ama başka bir lâf söylemenin de iki türlü ölüm tehlikesi arasında, ne mânâsı vardır, diye düşünülebilir. Değil mi?

Yarın GAZETECİ

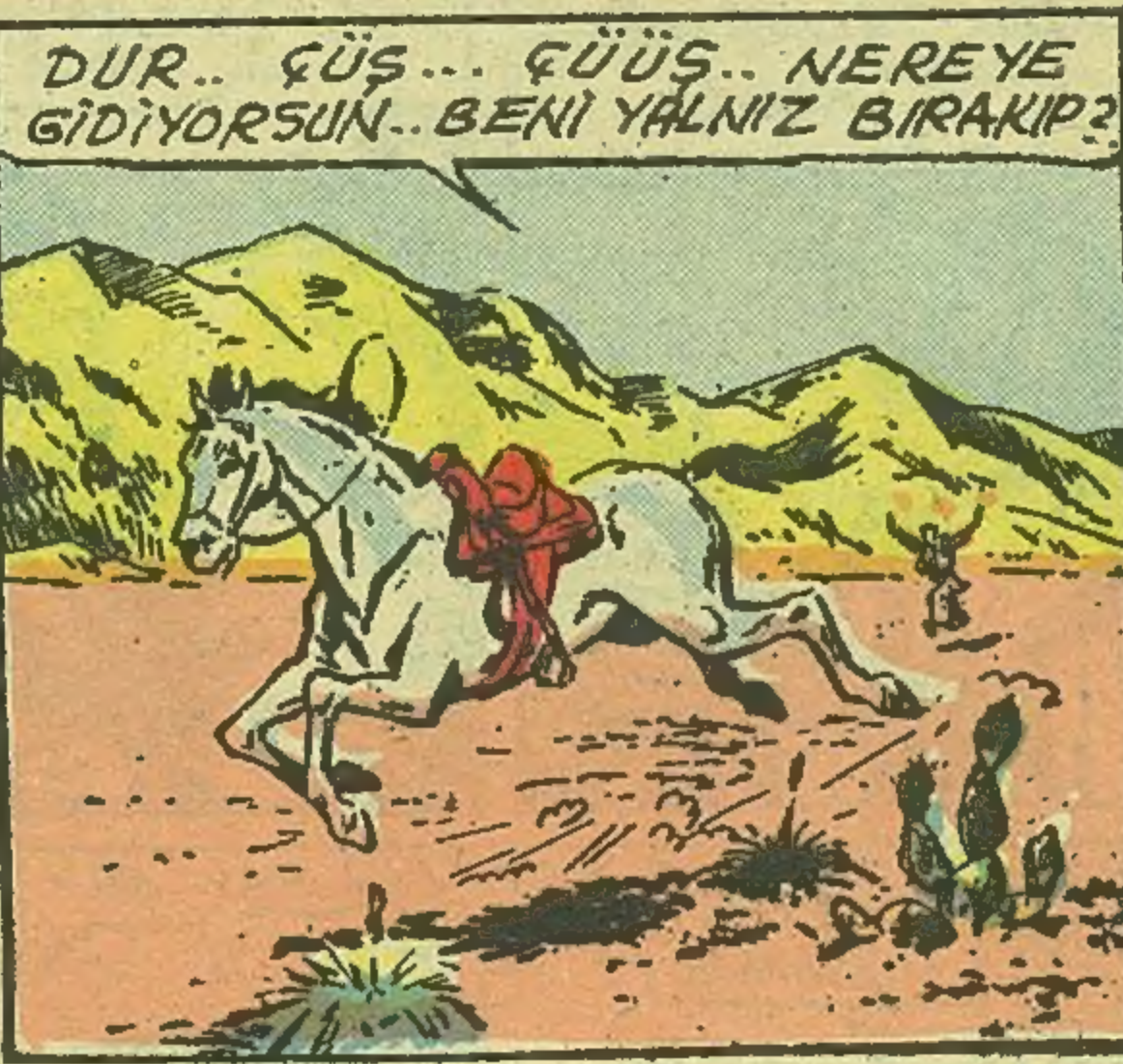

23

VAY CANINA! NE LÂNET
ATA ÇATTIK YAHU..

DUR.. ÇÜŞ... ÇÜÜŞ.. NEREYE
GİDİYORSUN.. BENİ YALNIZ BIRAKIP?

GİTTİ?!

ŞU SONSUZ ÇÖLDE YAPA..
YALNIZ KALDIM.. NE KORKUNÇ
ŞEY YARABBİ?

AKBABALAR.. «ÖL..
SEDE KENDİMİZE BİR
ZİYAFET ÇEKSEK»
DİYE BAŞIMDA DOLA..
ŞIYORLAR.

VAHŞİ BİR HAYVAN!..
BENİ TAKİP EDİYOR..
AMAN NE ACAYİP
ŞEY... İMDAT!!

AMAN ALLAHIM!.. RÜZGÂRIN SA..
YURDUĞU BİR DİKENMİŞ.. NE DE
ASABIM BOZULMUŞ..

NANNİ YÜRÜDÜ YÜRÜDÜ.. ARTIK
YÜRÜMEKTEN AYAKLARI SIZLIYOR
DU.. NE YAZIK Kİ AKSİ İSTİKAMETTEYDİ.

MERAK ETMEYE BAŞLADIM..
ŞİMDİYE KADAR DÖNMESİ LAZIM
DI.. BİR ŞEY Mİ OLDU OĞLANA?

GECE BİTTİ..
YENİDEN GE..
LEN GÜNEŞ
BRIKLE
JANI KAYA..
NIN ÜSTÜN..
DE YORGUN
VE HAL..
SİZ BULDU..
BRIK GÖ..
ZÜNÜ KIRP..
MAMIŞTI.

GÜNEŞ NANNİYİ BIRAKTIĞI GİBİ
BULDU.. HÂLA YÜRÜYÖRDÜ.

YAŞASIN İŞTE NİHA..
YET ATILAR!

ARKASI VAR

YILAN

KADIN

BASINI MEKTUBA DAUYARAK UYUYA KALMIŞ OLAN TITANYA SICRAYARAK UYANIR. KOCASININ SESİNİ DUYMAKLA SEVINMİŞMİDİR, YOKSA ÜRKMÜŞMÜDÜR, BUNU KENDİDE BİLMEKTEDİR.

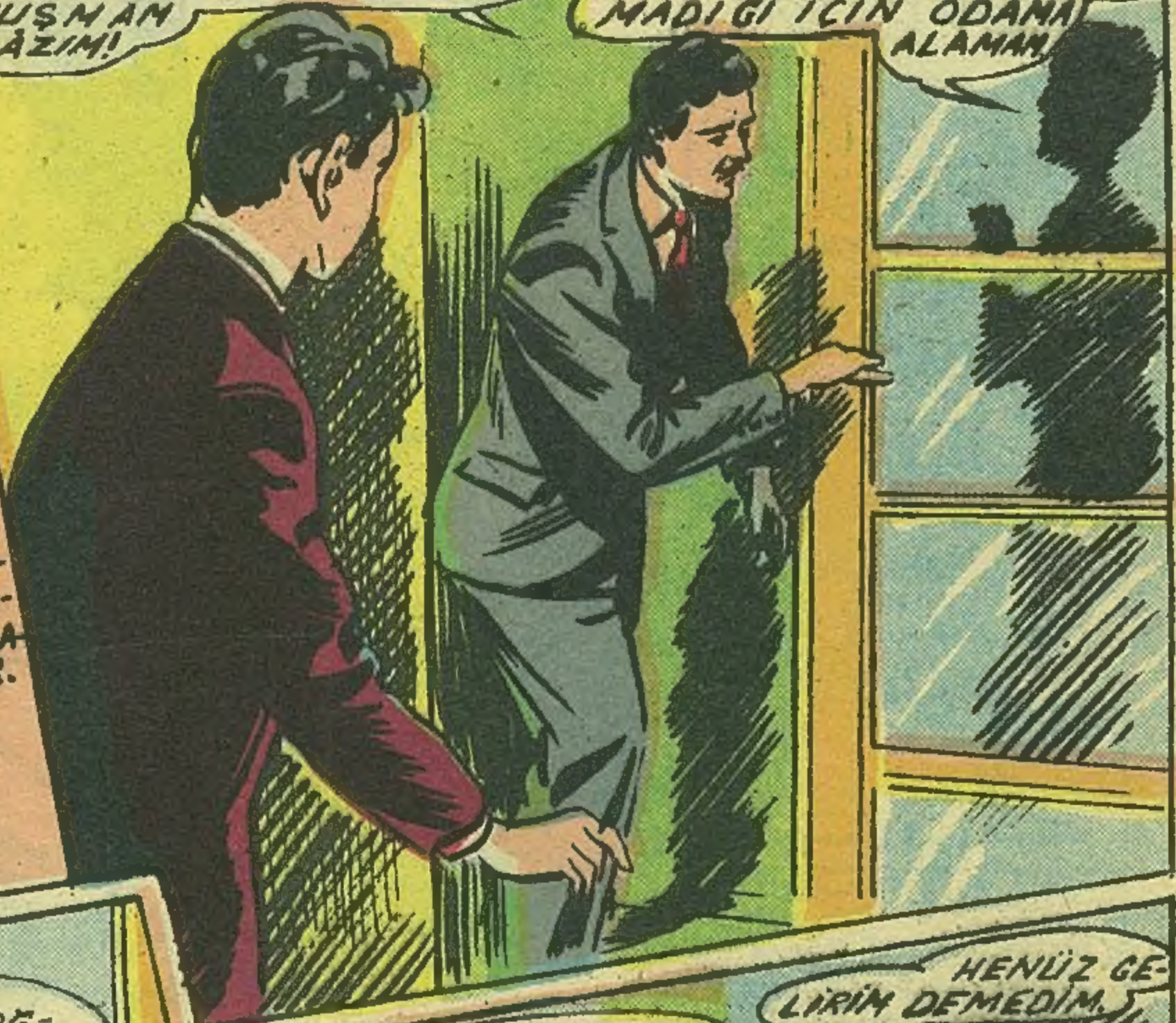

BEN-DEN DAHA NE İSTEYORSUN?

O SIRADA PEPİNO KORDONDAN GEÇER. AYAKLARININ ÜCUNA BASARAK YÜRÜMEKTEDİR. ÇOK SEVDİĞİ VALLİNİN EVE GİRDİĞİNİ GÖRÜR GİBİ OLUYOR. BUNUN SAHİ OLUP OLMADIGINI ÖĞRENMEK İSTİYOR. GİDOYU TITANYANIN KAPISI ÖNÜNDE İSTEMİYE İSTEMİYE KONUŞMAYI DİNLİYOR.

BENİ DİNLE TITANYA KAPİYİ AC. SENİNLE KONUŞMAM LAZIM!

ARTIK BANA SÖYLEYECEK HİÇ BİR SEYİN KALMADIĞI İÇİN ODANIN ALANIN.

ÇÜNKÜ BENİ BOĞMAK YAHUTTA KANALA ATMAK İSTİYORSUN DEĞİL Mİ?

BENİ DİNLE TITANYA BEN BAĞÇEYE İNİYORUM SENİ KAMERYENİN ALTINDA BEKLEYECEĞİM. KONUŞMANIZI KİMSENİN DUYMAMASINI İSTİYORUM.

BUDALACA KONUŞMA TITANYA. ON DAKIKAYA KADAR ASAGIYA GEL.

HENÜZ GEİRİM DEMEDİM.

TITANYA ODASINDA ASABI ASABI DOLAŞMAKTADIR. MÜTEREDDİT VE DÜŞÜNÇELİDİR. GİDONUN DAVETİNE İCABET ETMEK İSTEMEMEKLE BERABER HERŞEYİ İZAH ETMEK ARZUSU HAKİM OLUYOR. ONUN YÜZÜNE HAKİKATİ HAYKIRMAK İSTİYOR. ÜZERİNE BİR SABAHLIK ALARAK ÇIKIYOR.

GİDİP KONUŞMAM VE BU MÜTHİŞ DÜRLÜNDAN KURTULMAM DAHA İYİ OLACAK.

SENNİSİN PEPİNOO? BURADA NE ARIYORSUN. PEPİNO SENİN KALBIN TEMİZDİR BANA DUA ET.

ODADAN ÇIKINCA VALLİNİN ODASINA GİTMEKTE OLAN PEPİNO İLE KARŞILAŞIR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

MARSELLA BÜYÜK BİR ÜMİTSİZLİK İÇİNDEDİR. GİDONUN VALLİDEN HER ŞEYİ ÖĞRENDİĞİNİ ŞİMDİ KENDİSİNDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN TİTANYA İLE HER NE BAHASINA OLURSA OLSUN GİDECEĞİNİ BİLİYOR. ONU A-LAKOYMAK VE EBEDİYEN KAY-BETMEK İSTEMİYOR. HEYECAN VE ÜZÜNTÜ İÇİNDE, BAHÇEYE İNMEDEN ÖNCE BAVULLUNU HAZIRLAMAK İÇİN ODASINA GİRMİŞ OLAN GİDONUN KARSISINA ÇIKIYOR.

YENİDEN KARSIMA ÇIKMAYA NASIL CESARET EDİYORSUN?

VALLİNİN BENİ İTHAM ETTİĞİNİ BİLİYORUM. EVET SANA YALAN SÖYLEDİĞİMİ İTİRAF ETMEKTEN ÜTANMAYORUM.

BİRTARAFINI KIR-MADAN VE SENİ AYAKLARIMIN ALTI-NA ALIP ÇİĞNE-MEDEN BURADAN DEFOL!

EGER BENİ SAVACAK OLLIR-SAN TİTANYAYA AŞIĞIM OLDUĞU-NU SÖYLERMİ?

23

46

BİR KERE BLİNA İNANMAZ. HEM SONRA İNANSADA EHEMİYETİ YOK. BLİNİ YALNIZ VALLİNİN BİLMESİNİ İSTEMİYORDUM. ARTIK ONLINDA EHEMİYETİ KALMADI.

DEMİK ARTIK BENDEN KORKMİYORSUN?

YALNIZ KORK-MAMAKLA KALMIYORLIM. SANA AYNI ZAMANDA NA-SİL MUAMELE ETTİĞİNİ-DE GÖSTERMEK İSTİYOR-UM. İSTE FENA VE İSTE-RİK KADINLARA BÖYLE MU-AMELE EDİLİR. AMA SEN BİR RADIN DEĞİL KA-FASI EZİLECEK BİR YILAN-SIN.

MARSELLA BAYGIN BİR HALDE YERE DÜŞER. GİDO ONA HİÇ ALDIRIŞ ET-MEDEN BAHÇEYE İNMEK ÜZRE ODADAN ÇIKIP KA-PIYI ŞİDDETLE ÇARPAR.

ARTIK BLİNA BİR SON VERMELİ VE BİR SAATE KA-DAR BURADAN GİTMELİYİZ

GİDO MARSELLAYI KOLLARINDAN TUTARAK TOKATLAR.

ARKA-SI VAR

Yazan: M. YAMAN

Tavuk sövüşü getirdiler. Aman allahım, herif tavuğa bir saldırdı ufak kemiklerini bile yuttu. Sonra: — Affedersin ama, dedi. Ben çoktandır yemek yemediğimden bu tavuk hiç geldi bana.

— Getirin bir tavuk daha, dedim.

Garsonlar bu kıtlıktan çıkmış herife bakıyor, büyük altından gülmüyorlardı. Yeni tavuk; çatır dılar, övütme sesleri arasında gözden kayboldu. Herif balık kapmağa hazırlanan kediler gibi bakıyor:

— Allah seni inandırсын, dedi. Doymadım. Fazla kaçtım amma, yaptın bir iyilik, tam yap. Ismarla birdaha.

Son tavuk da geldi. Başkası da yoktu hani. Yarım tencere tutarında pilavın üstüne koymuşlar. Hem çala kaşık gidiyor, hem bana:

— Sen neye yemiyorsun, di-yordu. Hâlâ duruyor önündeki kuş. Tut şöyle bacağından. Sıyrıver. Bana bak, bana. Oh, dünya var-mış be.

Ne dersin, ben de ona baka-rak, gülmemi güç tutarak bildircini bitirdim. İki kaşık da plâv aldım. Üstüne hafif komposto yedim. Yap-tığım şey olsa. Ona gelince beş ta-bak ekmek kadayıfı yedi. Bir iki surahi su içti. Şöyle kendisini bir geriye kanırdı. ve:

— Oh, dedi. Gözüm açıldı. Al-lah senin gibi velinimetleri eksik etmesin.

Onun yüzünden neşelenmiş ve karnımı doyurmuştum ya. Bir bo-ğaz, ne olacak? Hem her zaman bu kadar yiyecek değilya. Zaten o sırada kazancım da yolundaydı. Aydınlyı yanıma aldım. Adı, Hü-seyin. Biz evin içinde Hüseyin aşağı Hüseyin yukarı. Güçlü, kuvvetli Eli işe yatkın. Benim de iştahımı bayağı açtı. Yemeklerde karşıma alıyor, ona baka baka yiyordum. Derken ortaya bir mesele çıktı. Elin herifini eve aldığım için sağdan sol-dan dedikodu başlamıştı. Şunu orta hizmetçisiyle evlendireyim, dedim. İşi karıma açtım. Kız da odada. Biz konuşurken yerinden hışım gibi kalkarak dışarıya çıktı. Şaşırdım. Kadını zorladım:

— Ayol, dedi. Elin ayısını eve soktun, yedirip içirdin, biti kan-landı. Hizmetçileri bir bir kovdum. Sen misin hizmetçi kovan. Artık üst tarafını ben söylemiyeyim de sen kendiliğinden bul. Kızımızı da kovamazdım a.

Yazihane sahibi sustu. Arkadaşı merak etmişti:

— Peki, sonra? Diye sordu. Sonra ne oldu?

Öteki hırslandı:

— Sen de anlayırsene a bira-der. Sonrası kaldı mı? Kovsan ko-vamazsın, alsan bir türlü. Ne ise. Olan olmuş bir kere. Benim iştahım yerine geldi amma herif de yan gelip vaslandı. Bal gibi kıızı da aldı. Canı isterse çalışır, isterse ge-zer. Şimdi artık damat bey aşağı damat bey yukarı.. Besleyip duru-yoruz!

— Bir is tutmadı mı?

— Kendine sorarsan tuttu! "Bugüne bugün ben zengin adamın damadıyım.. Ondan iyi iş mi olur Benim çalışmam kayın babama le-ke!" diye salınıp geziyor.

23

BÜYÜK BİR KAMYON GEÇİDİ KAPAMAKTAYDI

GALİBA KURTULUŞ ÇARESİ KALMADI DİYANA SİZİNLE BİRLİKTE MÜCADELEYİ KABUL ETMEME İMKÂN GÖREMİYORUM

KAGMA TEŞEBBÜSÜ BAŞARILAMADI BU SEFER ARTIK E-LİMDEN KURTULA-MAZLAR

DİKKATLİ BU LUNALIM O İNSAN DEĞİL ŞEYTAN-DIR

HER İHTİMALE KAR-ŞI SİZ SİLÂHLARI. NIZLA HAZIR VA-ZİYETTE BULU-NUN.

ALVAR-RI SİLÂH-LARINI GEKTİLER OTOMOBİ-LE YAK-LAŞTILAR

DERHAL SİLÂH-LARINIZI TESLİM EDİN. YOKSA ATEŞ EDERİZ

DEMİK BİZİ YAKALADI. NIZ HA?

ASKERLER MASKELİNİN ATLETİK VÜCUDUNDAN KORKTULAR.

ARKASI VAR

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 23

Delikanlı genç kadının elini tuttu. Elleri zangır zangır titriyordu. Gözlerinin içinde yaşlar toplu bir halde duruyordu. Dudaklarından gıkan bir hıçkırık bütün vücudunu sarstı. Avuçlarındaki eli öpmek, yüzüne, gözüne sürmek istiyordu. Dudakları ürperdi. Bozuk bir ses çıktı:

— Bana yalan olmadığını söyleyin.

— Ne söylüyeyim Refik Bey. Nedir Allahaşkına?

Bu anda kapının önünde dimdik duran Tuğrul seslendi:

— Bayan Samiha, istirahat edelim onu yalnız bırakınız.

Genç kadın üzüntü ile geriye çekildi. Yüzü kızarmıştı. Gözlerinin içinde hafif bir pırıltı, göz yaşı ıslağı belirdi:

— Bay Tuğrul, nesi var arkadaşınızın? Bakınız ne kadar perişan. Ciddan tedaviye ihtiyacı var.

Tuğrul genç kadına dimdik bir nazar fırlattıktan sonra.

— Evet, dedi. Tedaviye ihtiyacı var. Bizi yalnız bırakmanızı rica ederim.

— Peki Tuğrul Bey. Peki. Gidiyorum.

Bayan Samiha hakiki bir üzüntü içinde çekilip gitmişti. Yukarı kat tam bir sessizlik içinde kalınca Refik ayağa kalktı. Sarı benzi kıpkırmızı kesilmiş, dişleri sıkılmıştı.

— Neden müdahale ettiniz? diye haykırdı. Bana düşmanlığınız nedir? Halimi görmüyor musunuz? Buna dosdoğru kıskançlık derler.

Tuğrul kaşlarını çatarak:

— Neyi kıskanacağım? dedi. O menhus köpeğin tüylü, mundar suratını mı yoksa şu içi pamuk dolu yastığı mı? Budala...

Defik tepesine bir yumruk yemiş gibi karyolasının üzerine oturdu. Bu sarsıntı ile şakakları zonkladı. Bu yüksek sesle söylenilen «Budala» kelimesi can evine işlemişti.

— 17 —

Yemek sükûnet içinde yenildi. Refik'in yemekte bulunmaması ev sahiplerini biraz üzmüştü. Tuğrul bu hastalığı bir asabi kriz olarak tarif ettikten sonra:

— Yarın sabah müsaadenizi rica edeceğiz, dedi.

Ressam itiraz etti:

— Havalar çok güzel. Buradaki sükûnetin genç arkadaşınıza da iyi geleceğini sanırım. Hafta sonuna kadar olsun kalsaydınız?

Bayan Samiha:

— Bir hastalık mevzuubahs olmasaydı/kendilerini daha uzun bir müddet, mevsim sonuna kadar alakoymamız tabii idi, dedi.

Tuğrul teşekkür etti. Güzel kadının gizli bir sevinç titremesi geçirdiğini pek güzel farketmişti.

Yemekten sonra, bahçede birer sigara içerlerken de sözü yine güzel kadın açtı:

— Her halde kocamın evhamı hakkında bize teşhis ve kanaatlerinizi de söyleyeceksiniz.

Son günlerde müsterih görünen ressam:

— Her halde bu bir idfiktisti, dedi.

Tuğrul gülümsedi:

— Hayır, dimağınız tam bir selâmet ve normal durumdadır. Ben 12

bu köşkte iyi saatte olsunların mevcudiyetine tamamiyle inanmış bulunuyorum. Ve ihtimal bunu size isbat edeceğim.

Bu söz bir şaka gibi söylenmişti. Zekâ ve kabiliyetlerinden son randımanı almak isteyen Tuğrul onları yalnız bırakarak hazım yapmak isteyen bir midesine düşkün gibi, bahçeyi arşınlamağa başladı. Sonra yavaş yavaş köşkün mukabil cephesine geçti. Duvara sokuldu. Cebinden çıkarttığı bir şerit metre ile köşkün bir yüzünü ölçtü. Sonra diğer yüzünü de ölçtü ve ağaçların arasına doğru çekilerek cebinden defterini çıkarttı:

— Evet, bu iki metrelik fark nerede? Köşkün her cephesi aynı boyda. On sekiz metre geliyor. İç teşkilâtı ve bölmeleri hesaplıyorum alt ve üst kat ta tamam. Fakat orta katta boydan tamam olduğu halde neden iki metre fark görünüyor. Yaptığım ölçmelerde böyle bir hata yapmaktığım imkânsız.

Köşkün küçük bir plânını yeniden çizdi. Oda boylarını kaydetti. Nihayet başını iki tarafa salladı:

— Bu gece kıyametin kopması muhtemel.

Ağır ağır köşke girdi. Ressamın

yatak odasının bulunduğu koridoru, salonu, ölçtü. Defterinin üzerine işaretler yaptı. Defterini cebine koyarak yukarıya çıktı ve muavinine haber verdi:

— Yarın sabah buradan gideceğiz.

Refik kısaca:

— Nasıl isterseniz, dedi.

— Yarın sabaha kadar da her şey halledilmiş bulunacaktır.

— Fakat bu nasıl olacak?

— Efendi, buraya gelmekteki sebebi hiçbir zaman unutmuş değilim.

— Evet ama... Hepsi bir zandan ibaret gibi. Nasıl izah edecek ve nasıl inandırabileceksiniz?

— Benim gibi yıllarca hizmet etmiş, en çetin davaları üzerine almış bir emniyet adamı, beceriksizlikler, mankafalıklar ve budalalıkla vakit geçirmiş olamaz. Meslek şerefini omuzlarına yüklenmiş bir zeki adam karşısındasın. Onun çolak oluşuna bakma. Zaten sol kolunu da meslek uğrunda sakatlamıştır.

— Ben aksi iddiada değilim üstadım. Zekâ ve kabiliyetlerinize hayranım. Fakat dünle bugün arasında bir fark göremiyorum.

— Bu farkı görebilmek için kabiliyet ve duygularını benim, kadar iyi kullanmasını öğrenmekliğin lâzım. Yalnız yankesicilik para etmez.

— Demek yarın sabah köşkü terkedeceğiz

— Evet.

— Hersey halledilmiş olacak?

— Ümit ederim.

Refik mağrur bir tavır takınan sabık polis müdürüne şaşkın şaşkın baktı. Kendisi de bu çeşit işlerde hayli kafa patlatmış, inceliklerini kavramış bir adam olduğu için şaşıyordu. Ortada halledilmiş bir cihet göremiyordu.

— 18 —

Akşam yemeği sükûnetle yenildi. Refik yirmi dört saat süren ağlğın tesiriyle yemişti. Yalnız, bir hâdis oldu. Yemekte bazen sigara içen ve bunun için özür dileyen üstad, bir aralık sigarasını muavininin komposto kâsesine düşürmüştü. Zarif kâse tabiatıyla ortadan kaldırıldı. Yaptığı hatadan pek sıkılan üstad ortada bulunan büyük komposto kâsesinden aldığı komposto keppesini su bardağına boşaltarak Refik'in önüne sürdü.

Bu hareket Bayan Samihayı hayli sarsmıştı. Refiğe gelince, üstadının kompostodan almamasının ve kendisine de ev sahibesi tarafından sunulan zarif kâsedekini dökmesinin sebebini anlamıştı. Bu hâdiseye tamamiyle kayıtsız kalan yalnız Res-samdi.

Yemekten sonra, çamların altında güzel bir gezinti yapıldı. Nihayet ev sahipleri dairelerine çekildiler. Orta kat salonda veda edildi.

Merdivenleri çıkarken Refik:

— Mesut adam! diye içini çekti.

Üstat:

— Katmerli bir saadet, dedi.

Açık bir pencere önünde bir saat daha oturdular. Yüzüstü kalan işlerden bahsedildi. Sonra üstad:

— Saat üçte kalkmaktığımız lâzım, dedi.

— Saat üçte mi? Yani sabaha karşı

— Evet.

— Ne olacak?

— Son kozumuzu oynayacağız.

Refik, Tuğrulun soyunup yatışını seyretti. Bu adam kaçırılmış gibiydi. Ortada ne vardı ki bir deli gibi haykırarak karşındakine pes ettirecek? Onun tahmin ve şüphelerini Ressam dinler miydi ki?

Genç adam bu düşüncelerle uzun müddet uykusuz kaldı. Tuğrul yatar yatmaz uyumuş. Bir daha hiç uyanmayacak gibi dalmıştı. Uyurken sırt üstü yatıyor, göğsünün inip kalkması bile belli olmuyor, sargılardan çıkartılmış bir mumyaya benziyordu.

Nihayet o da uyumuştur. Eli tutulup, sarsıldığı zaman gözlerini açtı.

Üstad kalkmış ve giyinmişti:

— Davran, dedi. Saat üç. Sabah yakın.

Demek işi ciddi tutuyordu bu garip adam

Refik giyindi.

İkisi de sabah olmuş, kalkma avkti gelmiş gibi boyunbağlarına kadar takınmış, saçlarını taramışlardı.

Üçü çeyrek gece üstad öne düş-tü:

— Gel arkamdan.

Refik garip bir heyecan içindeydi. Bıraksa dişleri birbirine vurup çatırdıyacaktı. Ortalıkta da tatlı bir sabah serinliği vardı.

Salonun, sonra merdivenlerin elektrikliğini yaktilar. Üstad uyuyan kimse bulunmuyormuş gibi söylene-rek yürüyordu.

Alt kata inince koridorun elektrikliği de yakıldı. Ressamın yatak odasına doğru yürüdüler. Tuğrul kapıya vardı. Orta parmağının orta mafsalsının çıkıntısıyla küt küt vurdu.

Yaptıkları gürültüye uyanmış bulunan karı koca zaten odalarının elektrikliğini yakmışlardı.

(Arkası var)

« Neden müdahale ettiniz? Bana düşmanlığınız nedir? »

Kumarbaz

Nakleden: Oğuz TURGUT

Avrupalı en meşhur kumarbazı diya nam salmıştı. Lâf arasında eşi bulunmaz bir hilebaz olduğu, oyunda müthiş hile yaptığı ve fakat yeni bir sistemle çalıştığı için bir türlü ele geçemediği de söyleniyordu. Vakıa bunlar, şayiadan ibaretti ama ateş olmiyan yerden du-man çıkmaz..

Bu adamın son aylarda Bükreşte sonra İsviçrede Cenevre'de ve nihayet Paris'te görüldüğünü söylüyorlardı. Herkes, oynayış tarzı ve bir türlü keşfedilemiyen hilesi hakkında çeşitli rivayetler anlatıyor ve pek büyük paralar kazandığını söylüyorlardı. Neydi bu adamın sırrı?.. Kimsenin bulamadığı o hilesi neydi?..

Botman, meşhur kumarbazı bir akşam bize de davet ettiğini söylediği vakit, hepimiz, Douglas Fairbanks tipli bir erkek güzeliyle karşılaşacağımızı zannettik. Halbuki o akşam karşımıza, kabak kafalı, gözlüklü ve kumarbazdan ziyade profesöre benzeyen ufak tefek, hafif nahif bir adam çıktı. Botman, kendisi bize:

— Kont Barofski! Diye takdim etti.

Botman, kumarbazı bizim eve getirdiği için canımızın sıkıldığını

daki gayretimiz yüzünden safi göz kesile kesile o kadar yorulmuştuk ki anlatamam..

Nihayet seans bitti. Botman da doktor Vizner de müthiş hayâl sukutuna uğramışlardı. Bir ara, dışarda fısıldaştık. Doktor:

— Hiyle yapıyor ama okadar usta ki yakalayamadım! Diyordu.

— Şimdi bir revans seansı istiyelim de oynyalım! Dedim.

İçeri girdik. Konta yöneldim:

— Şansınız iyi gitti!.
— Evet 44 bin Frank kazandım! Dedi.
— Bir revans seansı oynyalım mı?.

Biz razı olacak sanıyorduk ama reddetti:

— Hayırlı. Artık kâğıda el sürmiceğim. Kendime yeter derecede bir sermaye temin etmek istiyordum. Bu akşam tayin ettiğim miktar doldu. Bir daha oynamıyacağım..

Aramızdan birisi bir kabalık yaptı:

— Sizin için hiyle yapıyor diyorlardı.. Belki de hiyleniz anlaşılmasın diye oynamıyorsunuz!.

Kont Barofski kızmadı. Bilâkis gülererek yüzümüze baktı:

— Ben hiyle yapmam!.

Şaşakaldık. O devam etti:

— On senedir oynuyorum.. Kendi hakkımda ne kadar rivayet varsa hepsini ben çıkarttım. Her-

kes, hiylemi keşfetmek için benimle oynamaya can atıyordu.. Oynadığım kimseler, oyuna dikkat edecekleri yerde hiylemi yakalamak için ellerime bakıyorlardı.. Ve tabii ben de kazanıyordum. Boyuna kazanıyordum..

— Demek hakkınızdaki bütün şayiaları siz çıkardınız?.

— Evet.. Benim de hiylem buydu.. Hakkımda şaya çıkarmak ve fakat hiyle yapmamak.. Ömrüm boyunca bir kere bile hiyle yapmadım!.

hissetmiş olacak ki, beni bir tara-fa çekti ve:

— Mahsus getirdim. Hiç bir yerde yakalanmadı. Burada ense-liyelim diye.. Bu akşamki oyuna polis müdürlüğünün kumar müte-hassıslarından doktor Vizner'i de çağırdım! dedi.

Saat ona kadar oturuldu. Oradan, buradan konuştuk. Sonra Botman:

— Vakit geçirmek için biraz oynasak mı?.

Diye bir teklif ortaya attı. Rus kontu derhal kabul etti. Yalnız:

— Ben duvar önüne oturmak isterim! dedi. İhtilâlden kaçışından beri arkamda kimsenin durmasından hoşlanmam.. Rahatsız oluyorum.. Sinirlerim bozuluyor.. Beni mazur görürsünüz helbet..

Zahir hilesi çakılır diye arkasında seyirci bulundurmamak istiyordu. Ama çaresiz razı olduk. Doktor Vizner, kumarbazın her hareketini görebileceği bir yere oturdu. Masa başına geçtik ve oyun başladı. Önce ufak oynuyorduk. Hattâ başlangıçta kont Barofski iki bin frank kadar kaybetmişti. Fakat sonradan oyun büyüyüp de ortaya bin franklık banknotlar çıkınca iş de hararetlendi. Ve Rus kontu adamakıllı kazanmaya koyuldu.

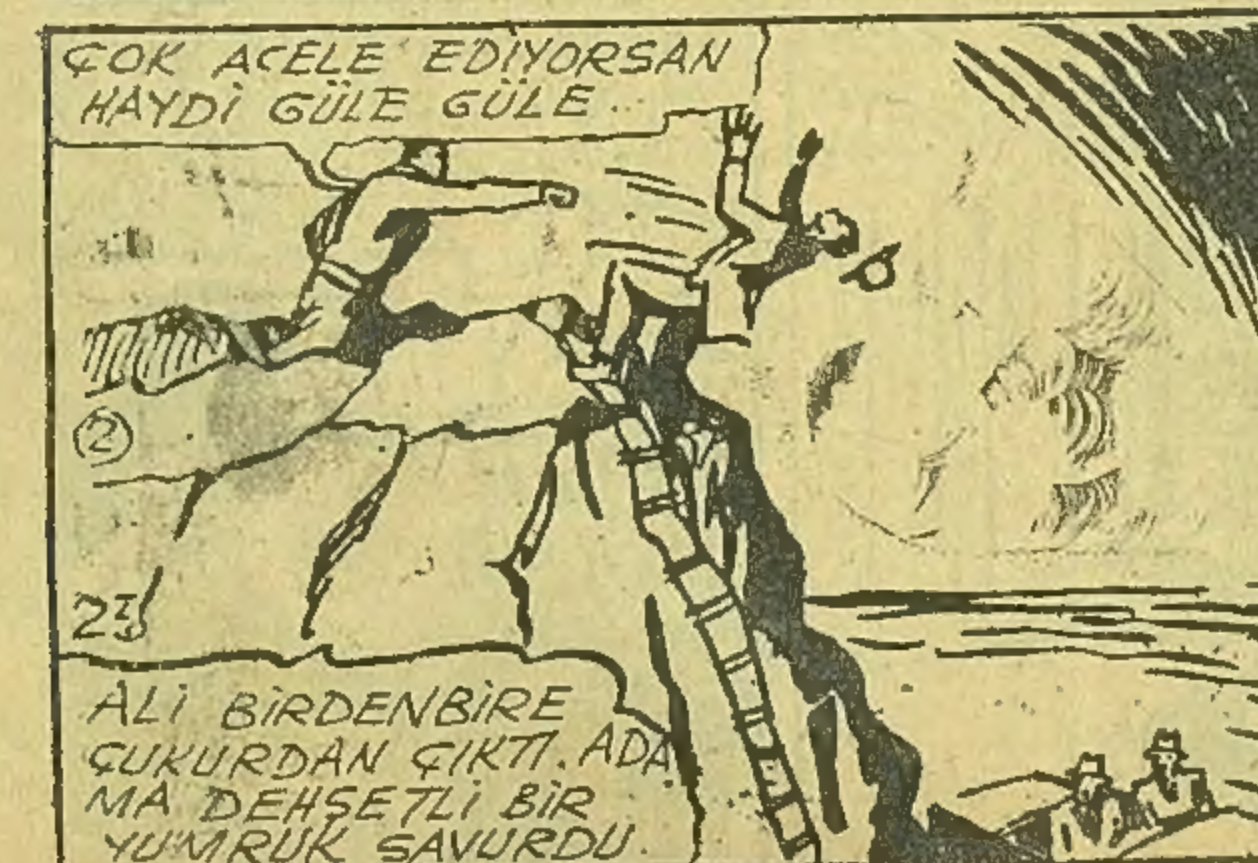
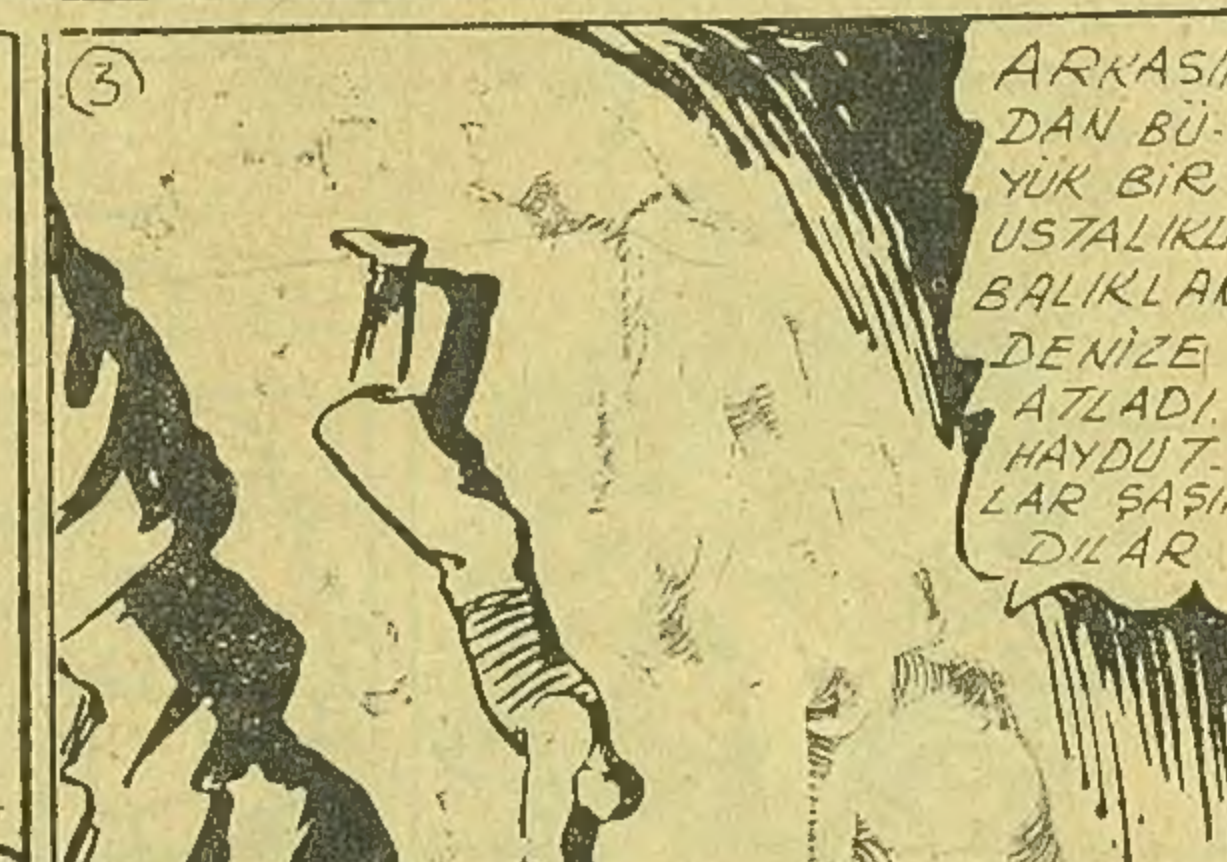
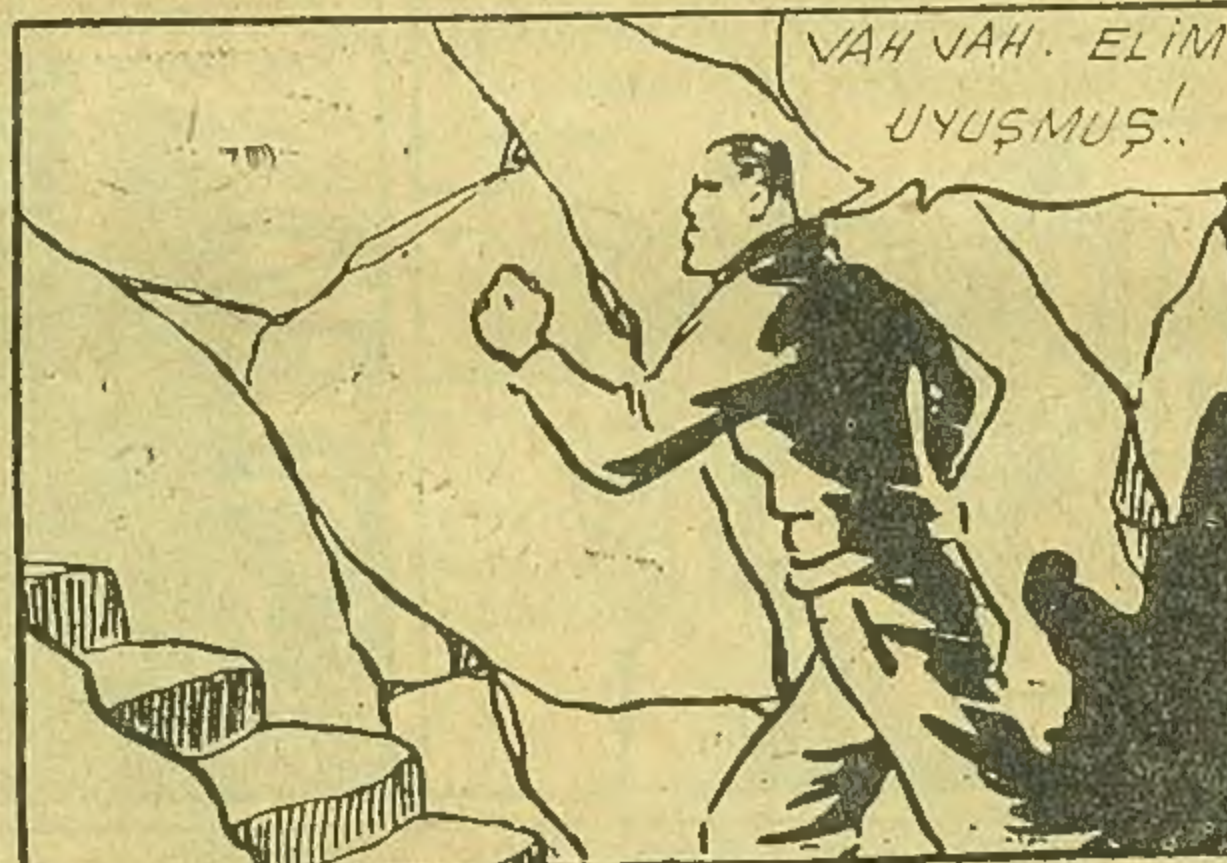
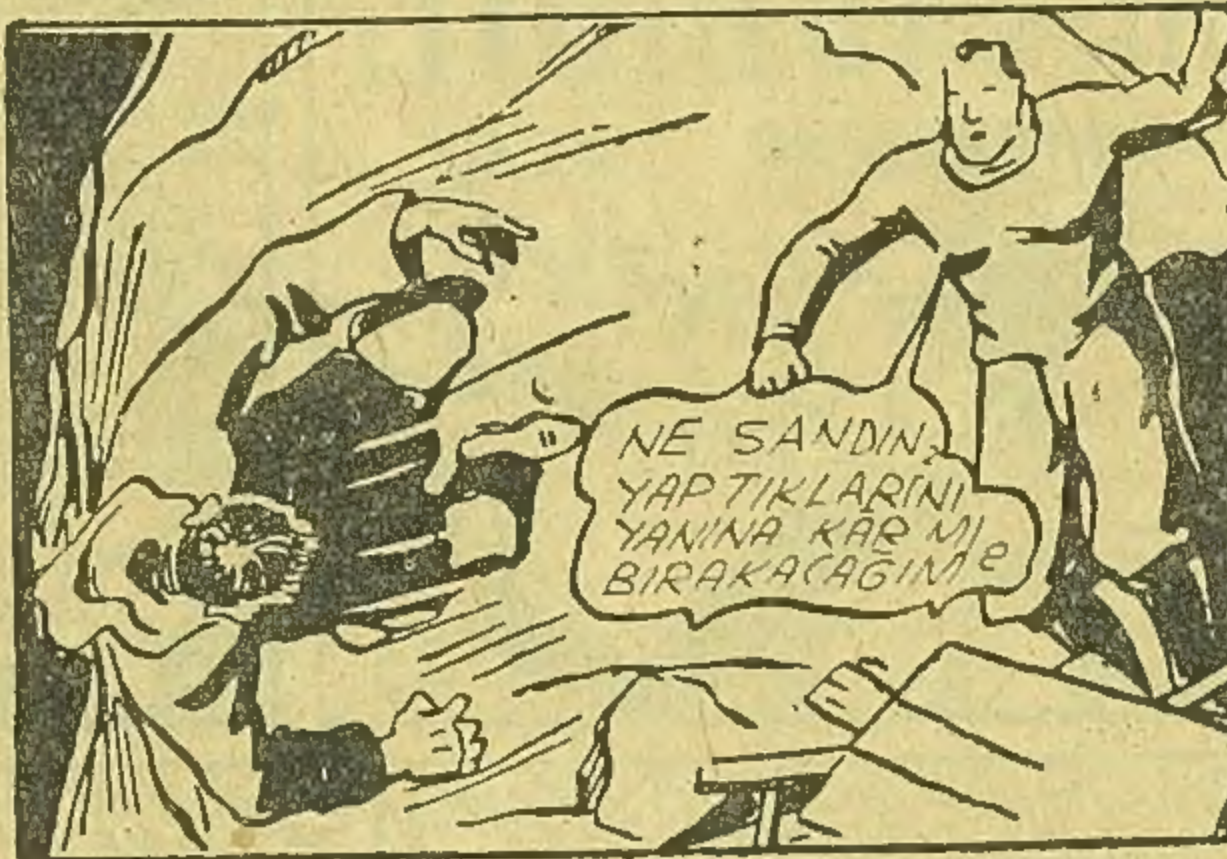
Oyundakiler de oyun dışındakiler de safi göz kesilmiş, kumarbazın kâğıt karıştırışını, kâğıt dağıtışını, oynayışını kollayorduk. İncecik, zarif elleriyle ve gayet süratle oynuyordu. Azbuçuk elleri titriyordu okadar..

Birinci seans bitinceye kadar Rusun hiylesini yakalamak uğrun-

TİLSİMLİ
BİLEZİK

KARA ALI

Sömineye gitmiş, sırtını dayamış, yüzünü Dallastan tarafa dönmüş, mücadeleci bakışlarla bakıyordu. Kendi kendine düşünüyordu: «Burnum çok küçük ve geniş çok yuvarlak. Fakat saçlarım çok güzel ve bütün erkeklerin hoşuna gidiyor.»

Aynaya baktı ve gömindeki alevlerin hasıl ettiği iltimaları pek beğendi. Lâkin Dallas onu pek soğuk nazarlarla süzüyordu ve genç kız ertesi günü Hastings'e bu konuşmadan bahsederken: «Bana, sanki bir yarış kısrakına bakar gibi baktı!» dedi.

Dallas sakın, söylendi:

— Evet sizin saçlarınız biraz kıvrıla çahıyor, öyle pek sık rastlanır bir renk değil.

Sonra fotoğrafı tekrar eline alarak:

— Kardeşinizin boyu ne kadardır? diye sordu.

Patrisya, saçlarından bu kadar az bahsedilmesine içerlemişti, fakat delikanlı bunu da sezmemiş görünüyordu. Genç kız:

— Bir seksen kadardır... dedi.

— Tanınmasına yardımcı dokunacak hususî alâmetleri var mıdır?

— Sağ kolunun bilek kısmında kelebek şeklinde bir dövme vardır. Ha, az kaldı unutacaktım, kardeşim solaktır.

— Size, hiç şimdiye kadar Arlet Lasan adlı kadından bahsetti miydi?

Başını salladı:

— Hayır, fakat çok güzel olduğundan eminim. Çünkü kardeşimin zevkine itimadım vardır. Bilhassa sarışınları sevdiğini de bilirim.

Dallas, fotoğrafı göstererek sordu:

— Bu fotoğrafı arkadaşlarıma gösterebilir miyim?

— Helbette... Bende daha bir sürü var.

Resmi gerçevesinden çıkararak Dallasa uzattı. Delikanlı ayağa kalkmıştı.

— Sizinle yarın tekrar görüşecek miyiz Mis Feyn? diye sordu.

— Evet, Ben Villinin yazıhanesinde olacağım.

Patrisya hizmetçiyi Dallasa yol göstermek üzere çağırmak için zile bastı. Delikanlı fotoğrafı almış, gitmeğe hazırlanıyordu. Tam kapıya erişmişti, ki durdu, bir an tereddüt etti, sonra sordu:

— Suallerinize cevap vermediğim için beni kabalıkla itham etmeyiniz, dedi. Ve inanın ki bende görünenden fazlasını aramak faydasızdır, çünkü görüldüğüm kadar bir adamım.

Genç kız, soğuk, güldü ve cevap verdi.

— Ooo... Ben onu unutmuştum bile...

Uşak girdi ve ziyaretçiyi götürdü. Misafir gittikten sonra Patrisya uşağı tekrar çağırdı ve:

— Tuper, dedi, istenilen insan hakkında malûmat toplayıp veren bir büro var değil mi? Hani müdürünün adı da Pinkerton galiba?

— Evet efendim.

— Oraya telefon et ve cevap verilir verilmez hemen buranın telefonuna bağla...

Sonra bir sigara yaktı.

Casusun Peşinde

Robin Dallas, Bremen vapurundaki kamarasında. Yüzbaşı dokantiniyle karşı karşıya oturmuştu. Vapur, gece yarısı hareket etmişti ve şimdi saat gecenin ikisiydi. Newyorkun ışıkları gökte kayboluyor ve gemi, açık denizin sallantısını hissetmeğe başlıyordu.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

ALEN ACIDAN DELİYE DÖNMÜŞTÜ. BU SIRADA BİR BOMBA PATLADI. JOZEF ADINDAKİ PAPAZ ONU YERE KAPAN MAYA ZORLADI.

CESUR OL YAVRUM. ALLAHIN BİRLİĞİNE İNAN. ANNEN GERİ GELECEKTİR

FAKAT BABA.. SEN DE SÜRGÜN DEĞİL MİSİN ?

YERE KAPANDILAR. BÖYLELİKLE KENDİLERİNİ BOMBALARIN DAĞILAN PARÇALARINDAN VE SİCRATTIĞI TAŞ TOPRAKTAN KENDİLERİNİ NİSPETEN KORUMUŞ OLDULAR.

EYET YAVRUM.. VATANSE. VERLERİ MANASTIRDA SAKLADIM. HABER VER. MIŞLER. YAKALADILAR. SÜRÜLDÜK.. YAPTIĞIM İŞE PİŞMAN DEĞİLİM.

BENİMLE GEL BABA.. TEHLİKE BİTTİ. İŞARETİ VERİLMEYEN KAÇALIM.

ÇEKİNME.. DIŞARIDA NİŞAN. LİM BEKLİYOR. SENİ GİZLİ. YECER BİR YER BULU- RUM.. BEN KALACA- GİM.

BURADA BİRÇOK ZA- VALLILARIN GÖNLÜNÜ ALIYORUM.. İSTİKBAL İÇİN TEK DESTEKLERİ BENİM. BEN OLMATSA BİEDBİNLİĞE DÜŞER. MAH. VOLURLAR.

BİZ TAM MÂNÂ- SIYLA MÜKEMMEL BİR İNSANSINIZ SAYIN PEDER.

SENİ GÖRDÜ- GÜMÜ VE SA- PASAŞLAMI OLDUĞUNU SÖY- LERSEM KA- DİNÇASIZ HER SEYE KAT- LANIR.

BUNU ANNEM KÜÇÜK İKEN BOYNUMA AS- MIŞTI. BENİ BİRÇOK TEHLİKEDEN KORU- DU. ŞİMDİ DE ONU TEHLİKEDEN KORU- YABİLİR.

PEKİ YAVRUM. BUNU ANNENİ GÖRÜRSEM VE- RİRİM. SENİN DİLİNİN ALTIN. DAKİ NE SÖY- LE BAKAYIM?

ANNEMİ KÜRTARACAĞIM. BUNU KAFAYA KOYDUM. HAYATIM BAKASINA BİLE OLSA ANNEMİ KÜRTARMAĞA ÇALIŞACAĞIM. BU MADALYA ONA KUVVET VERİR. ANNEME VERMEYE ÇALISIN ONU..

YAVRUM KENDİNİ BÜYÜK TEHLİ- KELERE ATAĞAKSIN.. ANNEN BUNU İŞİTİRSE ÇOK ÜZÜLÜR.

TAM BU SIRADA. TEHLİKE BİTTİ. DÜDÜKLERİ ÇALMAYA BAŞLADI. ALEN JOZEFİ BIRAKTI. DİVARA DOĞRU KOŞTU.

VE ONUN YARDIMIYLA DİVARA TIR- MANDI.

GÜLE GÜLE YAVRUM.

ALLAHA İS- MARLADIK BABACIĞIM.

MİŞELİN ALENİN İNME- SİNE YARDIM EDERKEN BİR NÖBETÇİ GÖRDÜ - ARKASI VAR..

NAT PINKERTON

